Templul lui Ezechiel

Ezechiel capitolele 40-43

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 24.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

soundwords.de/ro/a11270.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Ezechiel 40-43

Introducere

În articolul acesta vrem să medităm la Templul descris în Ezechiel 40 până la Ezechiel 43. În privinţa aceasta ne gândim în mod deosebit la semnificaţia pe care o are Templul în timpul actual. Descrierea Templului lui Ezechiel trebuie interpretată în sens dublu. În primul rând acest Templu va fi construit literalmente în Israel la începutul Împărăţiei de o mie de ani a păcii, aşa cum este anunţat şi în Isaia 56.4-7 „(56:4) Pentru că aşa zice Domnul: „Famenilor care păzesc sabatele Mele, şi aleg ce-Mi este plăcut, şi ţin cu tărie legământul Meu, (56:5) le voi da un loc şi un nume, în casa Mea şi înăuntrul zidurilor Mele, mai bune decât cel al fiilor şi al fiicelor. Le voi da un nume pentru totdeauna, care nu se va stinge. (56:6) Şi pe fiii străinului care se alipesc de Domnul, ca să-I slujească şi să iubească Numele Domnului, ca să fie slujitorii Lui, pe fiecare care păzeşte sabatul, ca să nu-l profaneze şi ţine cu tărie legământul Meu, (56:7) îi voi aduce şi pe ei la muntele Meu cel sfânt şi-i voi desfăta în casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot şi jertfele lor vor fi bine primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi casă de rugăciune pentru toate popoarele“.“, Ezechiel 37.16-28 şi Zaharia 6.12-15 „(6:12) Şi vorbeşte-i, spunând: «Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, zicând: Iată un om al cărui Nume este Odrasla! Şi El va odrăsli din locul Lui şi va construi templul Domnului. (6:13) Da, El va construi templul Domnului şi El va purta gloria şi va şedea şi va împărăţi pe tronul Său; şi va fi preot pe tronul Său; şi sfatul de pace va fi între ei doi. (6:14) Şi cununile vor fi pentru Helem şi pentru Tobia şi pentru

Iedaia şi pentru Hen, fiul lui Ţefania, spre amintire în templul Domnului»“. (6:15) Şi cei care sunt departe vor veni şi vor construi la templul Domnului şi veţi cunoaşte că Domnul oştirilor m-a trimis la voi. Şi va fi aceasta, dacă voi veţi asculta cu credincioşie de glasul Domnului Dumnezeului vostru.“. În timpul Împărăţiei de o mie de ani cele douăsprezece seminţii ale lui Israel vor fi restabilite în ţara lor şi acolo vor sluji Domnului cu jertfele lor, care simbolic se vor referi retroactiv la lucrarea lui Hristos făcută odată pentru totdeauna.

În al doilea rând toate aspectele Împărăţiei păcii mesianice aruncă deja anticipat umbra lor în perioada de timp actuală. Noi trăim deja acum în Împărăţia lui Dumnezeu (compară între altele cu Romani 14.17 „(14:17) Pentru că Împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci dreptate şi pace şi bucurie în Duhul Sfânt.“ şi versetele următoare şi Coloseni 1.13 „(1:13) care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Sale,“). Împărăţia există într-adevăr sub o formă ascunsă - în curând ea se va arăta în glorie publică, la arătarea Domnului -, însă principiile, care vor fi valabile în curând în Împărăţia păcii mesianică, sunt deja acum valabile pentru Biserică (Adunare) în sens moral-spiritual. Cu gândul acesta ne vom preocupa, cu privire la Templul lui Ezechiel. Vom discuta învăţăturile spirituale, pe care le au capitolele 40-43 din Ezechiel pentru Biserică.

În tradiţia bisericească s-a avut puţin, sau chiar deloc, în vedere împlinirea literalmente în Împărăţia mesianică viitoare a celor spuse în Ezechiel 40-43. De aceea aceste capitole s-au aplicat deseori la Biserică. Când în secolul trecut [în secolul 18] s-au deschis iarăşi ochii pentru înţelesul textual al profeţiilor, s-a căzut în extrema cealaltă şi s-a gândit numai la împlinirea viitoare cu privire la Israel şi nu s-a mai gândit la înţelesul pe care profeţiile îl au pentru noi în perioada actuală. Dacă apoi ne vom gândi ce înţeles spiritual au acestea pentru Biserică, se pare că noi am merge un pas înapoi spre tradiţia bisericească. Însă noi va trebui atunci să fim conştienţi, că această tradiţie a înţeles foarte puţin semnificaţia profeţiei pentru Biserică, înainte de toate din cauză că ea nu a înţeles caracterul adevărat al Bisericii. Aceasta va deveni vizibil din cele ce urmează. Pentru interpretarea textului din Ezechiel capitolele 40-43 cu privire la Biserică sunt valabile următoarele puncte de pornire nou-testamentale:

În afară de trup, mireasă, casă, cetate, Biserica este prezentată şi ca Templu, şi aceasta înainte de toate, pentru că Dumnezeu Duhul Sfânt locuieşte în ea (1 Corinteni 3.16 „(3:16) Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?“ ; 2 Corinteni 6.16 „(6:16) Şi ce înţelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteţi un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus

Dumnezeu: „Voi locui în ei şi voi umbla între ei; şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“.“; Efeseni 2.21 „(2:21) în care toată zidirea, îmbinată împreună, creşte spre a fi un templu sfânt în Domnul,“). Drept urmare Biserica este un loc desăvârşit de sfânt, despărţit de lume. Aceasta devine clar înainte de toate din 2 Corinteni 6.14-18 „(6:14) Nu vă înjugaţi nepotrivit cu cei necredincioşi; pentru că ce legătură este între dreptate şi fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? (6:15) şi ce înţelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? (6:16) Şi ce înţelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteţi un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei şi voi umbla între ei; şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“. (6:17) De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi despărţiţi“, spune Domnul; şi „nu atingeţi ce este necurat, şi Eu vă voi primi; (6:18) şi vă voi fi Tată şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic.“ , unde Biserica este comparată cu un Templu sfânt, despărţit de rău.

Aşa cum în Templu aveau loc jertfe şi serviciul de închinare, tot aşa aceasta are loc şi în Biserică şi în mod deosebit în timpul strângerilor laolaltă pentru închinare (compară cu Efeseni 3.21 „(3:21) a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generaţiile veacului veacurilor! Amin.)“; 1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“ ; Evrei 3.1-6; 10.19-22; 13.15), deoarece mădularele Bisericii sunt numite preoţi (compară cu 1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui

Dumnezeu prin Isus Hristos.“; Apocalipsa 1.6; 5.10; 20.6 „(1:6) şi ne-a făcut o împărăţie, preoţi pentru Dumnezeul şi Tatăl Său: a Lui fie gloria şi puterea în vecii vecilor! Amin.“ „(5:10) şi i-ai făcut împăraţi şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi vor împărăţi pe pământ!““ „(20:6) Fericit şi sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani.“) şi deoarece cântările ei de laudă sunt numite literalmente jertfe de laudă (1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“; Evrei 13.15 „(13:15) Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“). Nu localul Bisericii (Adunării) este Templul, ci strângerea laolaltă a Bisericii este pe deplin în sens spiritual serviciu de jertfire şi de adorare în Templu.

În lumina cestor trei puncte, şi Templul din Ezechiel are cel puţin trei semnificaţii:

1. El este locuinţa slavei lui Dumnezeu.
2. El este un manual didactic măreţ referitor la sfinţenia lui Dumnezeu.
3. El este locul de aducere al adorării (închinării) pentru poporul lui Dumnezeu.

Sfinţenia

Sfinţenia lui Dumnezeu este scoasă în evidenţă mult mai puternic în Templul acesta, decât ea a fost arătată în cortul din pustie sau în Templul lui Solomon. Sfinţenia Templului conţine următoarele:

- dăruirea desăvârşită a acestei clădiri lui Dumnezeu până în cele mai mici detalii,
- îndepărtarea desăvârşită din această clădire a tot ce este în contradicţie cu Fiinţa lui Dumnezeu.

Sfinţenia Templului este scoasă în evidenţă sub multe aspecte. Vrem să numim şapte puncte:

1. Sfinţenia Templului este parafrazată prin „Legea casei". Pe vârful muntelui trebuie să fie un domeniu sfânt din toate părţile. „Aceasta este legea privitoare la casă" (Ezechiel 43.12). Toate regulile casei sunt cuprinse în această lege. Tot complexul Templului este sfânt. Aceasta este în mod deosebit aşa, pentru că sfinţenia lui Dumnezeu locuieşte în Templu. Această Lege ne aminteşte de Psalmul 93.5: „Sfinţenia este podoaba casei Tale". Tot aşa şi Biserica

(Adunarea) este un templu sfânt în Domnul (Efeseni 2.20 „(2:20) fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi a profeţilor, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuşi,“), despărţită de rău şi închinată Domnului. Şi noi trebuie să cunoaştem legea casei, şi anume cu inima (Ezechiel 40.4 „(40:4) Şi omul acela mi-a zis: „Fiu al omului, priveşte cu ochii tăi şi ascultă cu urechile tale şi îndreaptă-ţi inima spre tot ce-ţi voi arăta. Pentru că ai fost adus aici ca să ţi le arăt. Fă cunoscut casei lui Israel tot ce vezi“.“), pentru ca să ştim cum trebuie să ne comportăm în Casa lui Dumnezeu (1 Timotei 3.15 „(3:15) iar dacă voi întârzia, ca să ştii cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.“).

2. Descrierea începe cu zidul din jurul Templului (Ezechiel 40.5 „(40:5) Şi, iată, era un zid pe dinafara casei de jur-împrejur; şi în mâna omului era o trestie de măsurat de şase coţi, fiecare cot de un cot şi un lat de palmă. Şi a măsurat grosimea construcţiei: o trestie; şi înălţimea: o trestie.“). Despre acest zid se spune în continuare că el este pentru a face despărţire între ce este sfânt şi ce nu este sfânt (Ezechiel 42.20 „(42:20) A măsurat-o pe cele patru laturi. Avea un zid de jur-împrejur lung de cinci sute şi lat de cinci sute, ca să facă o despărţire între ce era sfânt şi ce nu era sfânt.“). Această despărţire merge atât de departe, că şi un teritoriu mare din jurul Templului este numit sfânt – teritoriul care va fi rezervat preoţilor, aşa că viaţa lor practică, zilnică este sfântă în aceeaşi măsură ca şi slujba lor în Templu (Ezechiel 45.1 „(45:1) Şi, când veţi împărţi ţara spre moştenire prin sorţ, să aduceţi un dar

ridicat pentru Domnul, o parte sfântă din ţară; lungimea va fi de douăzeci şi cinci de mii de coţi în lungime, şi lăţimea de zece mii. Aceasta va fi sfântă în toate hotarele ei de jur-împrejur." şi versetele următoare; 48.10-12; vezi şi finalul articolului). Şi în Biserică (Adunare) zidul are importanţă foarte mare. În adunarea sfinţilor (compară cu 1 Corinteni 14.33 „(14:33) pentru că Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii, ca în toate adunările sfinţilor.") el face o despărţire categorică de tot ce nu este sfânt, aceasta înseamnă şi de toţi necredincioşii. Zidul este descris clar în 2 Corinteni 6.14-18 „(6:14) Nu vă înjugaţi nepotrivit cu cei necredincioşi; pentru că ce legătură este între dreptate şi fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? (6:15) şi ce înţelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? (6:16) Şi ce înţelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteţi un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei şi voi umbla între ei; şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu". (6:17) De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi despărţiţi", spune Domnul; şi „nu atingeţi ce este necurat, şi Eu vă voi primi; (6:18) şi vă voi fi Tată şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice", spune Domnul Cel Atotputernic." , unde Biserica (Adunarea) este comparată cu un Templu şi unde ea este aşezată şi în viaţa practică sub legea sfinţeniei.

3. După aceea profetul descrie poarta dintre lumea de afară şi curtea cea mai dinafară (Ezechiel 40.6-16,20-27) şi porţile dintre curtea cea mai dinafară şi curtea interioară (Ezechiel 40.28-37). Aici sunt porţi foarte mari, prin care trebuie să

intre fiecare vizitator al Templului. Pe ambele părţi ale căii principale de trecere erau camere de pază pentru păzitorii porţilor, care vegheau asupra tuturor celor care intrau în clădire. În acelaşi fel Biserica (Adunarea) supraveghează pe cei care participă la strângerile ei laolaltă şi vrea să ia parte la Cina Domnului, pentru ca nici un necredincios şi nici un credincios care trăieşte în păcat să nu se apropie de Masa Domnului. Unii fraţi au în privinţa aceasta o chemare spirituală deosebită, ca să poată face slujba de supraveghetor (compară cu 1 Cronici 26.1-19; Neemia 11.19 „(11:19) Şi uşierii, Acub, Talmon şi fraţii lor, care păzeau porţile, erau o sută şaptezeci şi doi.“).

Construcţia Templului

4. Construcţia propriu-zisă a Templului este împărţită în

- Porticul (sau pridvorul) casei (Ezechiel 40.48,49 „(40:48) Şi m-a adus la pridvorul casei şi a măsurat stâlpul pridvorului, cinci coţi de o parte şi cinci coţi de cealaltă parte; şi lăţimea porţii, trei coţi pe o parte şi trei coţi pe cealaltă parte. (40:49) Lungimea pridvorului era de douăzeci de coţi şi lăţimea de unsprezece coţi; şi se suiau la el pe trepte: şi erau stâlpi lângă

uşori, unul de o parte şi altul de cealaltă parte.“),

- O sală principală, aceasta este Locul Sfânt (Ezechiel 41.1,2 „(41:1) Şi m-a adus la templu şi a măsurat stâlpii, şase coţi în lăţime pe o parte şi şase coţi în lăţime pe cealaltă parte – lăţimea cortului. (41:2) Şi lăţimea intrării era de zece coţi şi laturile intrării erau de cinci coţi de o parte şi de cinci coţi de cealaltă parte; şi a măsurat lungimea lui, patruzeci de coţi, şi lăţimea, douăzeci de coţi.“),

- O încăpere interioară, aceasta este Locul Preasfânt (Ezechiel 41.3 „(41:3) Şi a intrat înăuntru şi a măsurat stâlpul intrării, doi coţi, şi intrarea, şase coţi, şi lăţimea intrării, şapte coţi.“ şi versetele următoare).

  Este remarcabil că acela, care vrea să intre în Templu, realmente trebuie să urce permanent trepte. După şapte trepte se ajunge din afară printr-o poartă în curtea cea mai exterioară (Ezechiel 40.22 „(40:22) Şi ferestrele ei şi ieşiturile ei şi palmierii ei erau după măsura porţii care priveşte spre răsărit; şi se suiau la ea pe şapte trepte; şi ieşiturile ei erau înaintea lor.“). După alte opt trepte se ajunge la o altă poartă de acces în curtea interioară (Ezechiel 40.37 „(40:37) Şi stâlpii ei erau spre curtea din afară; şi erau palmieri pe stâlpii ei de o parte şi de cealaltă; şi scara ei avea opt trepte.“). Şi după alte zece trepte se ajunge în construcţia Templul propriu-zis (Ezechiel 40.49 „(40:49) Lungimea pridvorului

era de douăzeci de coţi şi lăţimea de unsprezece coţi; şi se suiau la el pe trepte: şi erau stâlpi lângă uşori, unul de o parte şi altul de cealaltă parte.“); în total douăzeci şi cinci de trepte. De altfel este ciudat, că în descrierea complexului Templului aproape niciunde nu sunt date dimensiuni în înălţime. Te ridici spre Dumnezeu, dar ca să zicem aşa nu este dată nici o limită a acestei înălţimi. Templul pare să fie complet deschis în partea de sus, spre cer, ca şi cum aici cerul şi pământul ar fi devenit una. În Biserica lui Dumnezeu ca popor ceresc s-a făcut cunoscut pământului slava lui Dumnezeu, unde se află încă Biserica (Adunarea). Domnul este aici Acela în care cerul şi pământul s-au unit.

5. Înţelegerea însemnătăţii Templului stă deschisă de fapt numai acelora care au un sentiment moral pentru sfinţenia sa. În capitolul 43.10 şi versetele următoare, profetul a trebuit să vorbească poporului despre Templu şi despre faptul că din cauza sfinţeniei locului trebuie mai întâi să te căieşti de propriile păcate. Abia după aceea poporul poate lua cunoştinţă despre particularităţile Templului. Şi pentru noi este valabil, că adevărata înţelegere despre Biserică (Adunare) ca Templu al lui Dumnezeu nu este în primul rând o chestiune de pricepere, ci înainte de toate şi de noţiune

morală despre sfinţenia lui Dumnezeu. Cum altfel să putem noi diferenţia din inimă caracterul adevărat al Bisericii ca popor ceresc şi sfânt?

6. Sfinţenia preoţilor este exprimată prin cele două clădiri preoţeşti situate la nord şi la sud de clădirea propriu-zisă a Templului (Ezechiel 42.1-15). În aceste două clădiri se află pe trei etaje încăperile sfinte, bucătăria, sufrageria şi camerele pentru hainele preoţilor care stau aproape de Domnul şi slujesc. Misiunea principală a acestor clădiri este ca preoţii să poată mânca lucrurile preasfinte. Lucrurile preasfinte – jertfa de mâncare, jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină – sunt duse acolo, căci locul este sfânt (Ezechiel 42.13 „(42:13) Şi el mi-a zis: „Camerele dinspre nord şi camerele dinspre sud, care sunt în faţa locului despărţit, sunt camere sfinte unde preoţii care se apropie de Domnul vor mânca cele preasfinte; acolo vor pune cele preasfinte, şi darul de mâncare, şi jertfa pentru păcat, şi jertfa pentru vină, pentru că locul este sfânt.“). Aceiaşi preoţi trebuie să înveţe poporul să deosebească între ce este sfânt şi ce nu este sfânt (Ezechiel 44.23 „(44:23) Şi să înveţe pe poporul Meu deosebirea între ce este sfânt şi ce nu este sfânt şi să-i facă să deosebească între necurat şi curat.“).

7. În Ezechiel 43.7 „(43:7) Şi El mi-a zis: „Fiu al omului, acesta este locul

tronului Meu şi locul tălpilor picioarelor Mele, unde voi locui în mijlocul fiilor lui Israel pentru totdeauna. Şi casa lui Israel nu va mai întina Numele Meu cel sfânt, nici ei, nici împăraţii lor cu curvia lor şi cu trupurile moarte ale împăraţilor lor, pe înălţimile lor," şi versetele următoare, şi în mod deosebit în Ezechiel 44.5-27 Domnul Însuşi dă poporului o explicaţie lungă referitoare la sfinţenia Templului Său. Domnul aminteşte trecutul rău al lui Israel, când Templul a fost aşa de dezonorat, şi de aceea şi prescripţiile severe referitoare la întrebarea, cine să facă slujba în noul Templu şi în ce fel trebuie făcută această slujbă (vezi şi Ezechiel 45.4; 48.10-12 „(45:4) Aceasta este partea sfântă a ţării; să fie pentru preoţii care fac slujba locaşului sfânt, care se apropie să slujească Domnului; şi să fie un loc pentru casele lor şi un loc sfânt pentru locaşul sfânt." „(48:10) Şi pentru ei, pentru preoţi, va fi darul ridicat al părţii sfinte: spre nord, douăzeci şi cinci de mii; şi spre apus, zece mii în lăţime; şi spre răsărit, zece mii în lăţime; şi spre sud, douăzeci şi cinci de mii în lungime; şi locaşul sfânt al Domnului va fi în mijlocul lui. (48:11) Să fie pentru preoţii care sunt sfinţiţi dintre fiii lui Ţadoc, care au păzit cele de păzit ale Mele şi nu s-au rătăcit când fiii lui Israel s-au rătăcit, cum s-au rătăcit leviţii. (48:12) Şi acest dar ridicat din darul ridicat al ţării le va fi preasfânt, lângă hotarul leviţilor."). Întreaga viaţă zilnică a preoţilor se desfăşura pe acest teritoriu sfânt. De asemenea sfântul locaş trebuie curăţit de păcat de două ori pe an cu o jertfă pentru păcat (Ezechiel 45.18-20 „(45:18) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „În luna întâi, la întâi ale lunii, să iei un viţel tânăr din cireadă, fără cusur, şi să cureţi locaşul sfânt. (45:19) Şi preotul să ia din sângele jertfei pentru păcat şi să

punã pe uşorii casei şi pe cele patru colţuri ale pervazului altarului şi pe uşorii porţii curţii interioare. (45:20) Aşa să faci şi în a şaptea zi a lunii pentru oricine s-a rătăcit sau pentru cel neîncercat şi să faceţi ispăşire pentru casă.“). Tot aşa este şi în Biserică (Adunare), unde noi trebuie să luăm în serios normele sfinţeniei lui Dumnezeu pentru strângerile noastre laolaltă, în mod deosebit pentru slujba de adorare, pentru ca nici un rău moral sau fundamental să nu întineze locul unde se aduce adorarea.

Trepte ale sfinţeniei

Dacă contemplăm Templul, vedem şapte trepte urcătoare ale sfinţeniei. Parţial le-am numit deja.

1. Templul este situat în mijlocul ridicăturii sfinte de 15.000 x 15.000 coţi (Ezechiel 48.10,18,20 „(48:10) Şi pentru ei, pentru preoţi, va fi darul ridicat al părţii sfinte: spre nord, douăzeci şi cinci de mii; şi spre apus, zece mii în lăţime; şi spre răsărit, zece mii în lăţime; şi spre sud, douăzeci şi cinci de mii în lungime; şi locaşul sfânt al Domnului va fi în mijlocul lui.“ „(48:18) Şi ceea ce rămâne în lungime de-a lungul darului ridicat al părţii sfinte să fie zece mii spre răsărit şi zece mii spre apus; să fie de-a lungul darului ridicat al părţii sfinte; şi venitul lui să fie pentru hrana lucrătorilor cetăţii.“ „(48:20) Tot darul ridicat să fie de douăzeci şi cinci de mii de coţi pe douăzeci şi cinci de mii; să aduceţi darul ridicat al părţii sfinte, un

pătrat, împreună cu stăpânirea cetăţii.“ şi următoarele versete), care cuprinde cetatea Ierusalim şi teritoriile de locuinţe ale preoţilor date leviţilor. Aceste ultime teritorii de 25.000 x 10.000 coţi sunt numite încă o dată separat ca zonă sfântă a ţării (Ezechiel 45.1 „(45:1) Şi, când veţi împărţi ţara spre moştenire prin sorţ, să aduceţi un dar ridicat pentru Domnul, o parte sfântă din ţară; lungimea va fi de douăzeci şi cinci de mii de coţi în lungime, şi lăţimea de zece mii. Aceasta va fi sfântă în toate hotarele ei de jur-împrejur.“).

2. Teritoriul propriu-zis al preoţilor, 25.000 x 10.000 coţi, unde se află şi Templul, este numit teritoriu preasfânt (Ezechiel 48.12 „(48:12) Şi acest dar ridicat din darul ridicat al ţării le va fi preasfânt, lângă hotarul leviţilor.“).
3. Locul propriu-zis al Templului este numit Locul preasfânt (Ezechiel 45.3 „(45:3) Şi din această măsură să măsori o lungime de douăzeci şi cinci de mii şi o lăţime de zece mii; şi în ea va fi locaşul sfânt, Sfânta Sfintelor.“). El este Locaşul sfânt al Domnului (Ezechiel 48.10 „(48:10) Şi pentru ei, pentru preoţi, va fi darul ridicat al părţii sfinte: spre nord, douăzeci şi cinci de mii; şi spre apus, zece mii în lăţime; şi spre răsărit, zece mii în lăţime; şi spre sud, douăzeci şi cinci de mii în lungime; şi locaşul sfânt al Domnului va fi în mijlocul lui.“).
4. Între zidurile complexului Templului găsim curtea din afară (Ezechiel 40.17-19 „(40:17) Şi m-a dus în curtea din afară; şi, iată, erau camere şi un pavaj făcut pentru curte de jur-împrejur; erau treizeci de camere pe pavaj. (40:18) Şi pavajul era pe laturile porţilor, de-a lungul porţilor – pavajul de jos. (40:19) Şi a măsurat lăţimea începând dinaintea porţii de jos

până în faţa curţii interioare, pe dinafară, o sută de coţi spre răsărit şi spre nord.“).

5. În continuare spre interior găsim curtea interioară (Ezechiel 40.28-31 „(40:28) Şi m-a adus în curtea interioară prin poarta dinspre sud; şi a măsurat poarta dinspre sud după aceste măsuri. (40:29) Şi încăperile ei şi stâlpii ei şi ieşiturile ei erau după aceste măsuri; şi erau ferestre la ea şi la ieşiturile ei, de jur-împrejur: lungimea era de cincizeci de coţi şi lăţimea de douăzeci şi cinci de coţi. (40:30) Şi erau ieşituri de jur-împrejur, lungi de douăzeci şi cinci de coţi şi late de cinci coţi. (40:31) Şi ieşiturile ei erau spre curtea din afară; şi erau palmieri pe stâlpii ei; şi scara ei avea opt trepte.“).
6. În interiorul clădirii Templului ajungem mai întâi în sala principală: Locul sfânt (Ezechiel 41.1 „(41:1) Şi m-a adus la templu şi a măsurat stâlpii, şase coţi în lăţime pe o parte şi şase coţi în lăţime pe cealaltă parte – lăţimea cortului.“ şi versetele următoare).
7. Partea cea mai sfântă este situată în partea din spate a curţii interioare, Locul Preasfânt (Ezechiel 41.3 „(41:3) Şi a intrat înăuntru şi a măsurat stâlpul intrării, doi coţi, şi intrarea, şase coţi, şi lăţimea intrării, şapte coţi.“ şi versetele următoare).

Norul şi şehina

În Ezechiel 10 citim cum slava Domnului a părăsit Templul din Ierusalim în timpul domniei lui Zedechia, ultimul împărat din Iuda, scurt timp înainte de pustiirea Ierusalimului prin Nebucadneţar. Pe parcursul timpului Domnul nu S-a reîntors la

Templul Său, şi nici după întoarcerea din captivitate, când sub Zorobabel a fost construit un Templu nou. La scurt timp după revenirea lui Hristos – după ce noul Templu va fi construit (Zaharia 6.12-15 „(6:12) Şi vorbeşte-i, spunând: «Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, zicând: Iată un om al cărui Nume este Odrasla! Şi El va odrăsli din locul Lui şi va construi templul Domnului. (6:13) Da, El va construi templul Domnului şi El va purta gloria şi va şedea şi va împărăţi pe tronul Său; şi va fi preot pe tronul Său; şi sfatul de pace va fi între ei doi. (6:14) Şi cununile vor fi pentru Helem şi pentru Tobia şi pentru Iedaia şi pentru Hen, fiul lui Ţefania, spre amintire în templul Domnului»“. (6:15) Şi cei care sunt departe vor veni şi vor construi la templul Domnului şi veţi cunoaşte că Domnul oştirilor m-a trimis la voi. Şi va fi aceasta, dacă voi veţi asculta cu credincioşie de glasul Domnului Dumnezeului vostru.“) – slava Domnului se va întoarce înapoi la acest Templu (Zaharia 43.1-9). În capitolul 43.1-5 nu se vorbeşte despre un nor, dar paralele cu Ezechiel 10 sunt evidente, aşa că şi aici se poate gândi la norul din capitolul 10.3 şi versetele următoare. Acest nor este semnul permanent vizibil, pe care rabinii l-au numit şehina – acest cuvânt, care nu se întâlneşte în Biblie, dar se întâlneşte verbul *sjachan* (textual: „a locui, a umbla”), care înseamnă „rămânerea slavei lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său, prezenţa lui Dumnezeu”.

Norul îl cunoaştem cu toţii din istorisirea despre ieşirea din Egipt şi călătoria prin pustie. El era semnul gloriei lui Iehova (Exodul 16.10 „(16:10) Şi a fost aşa: pe când vorbea Aaron întregii adunări a

fiilor lui Israel, s-au uitat înspre pustiu şi, iată, gloria Domnului s-a arătat în nor.“; compară cu Exodul 24.16; 34.5; 40.34 „(24:16) Şi gloria Domnului a locuit pe muntele Sinai şi norul l-a acoperit şase zile. Şi, în ziua a şaptea, l-a chemat pe Moise din mijlocul norului.“ „(34:5) Şi Domnul a coborât în nor şi a stat acolo cu el; şi a vestit Numele Domnului.“ „(40:34) Şi norul a acoperit cortul întâlnirii şi gloria Domnului a umplut cortul.“; Numeri 12.5 „(12:5) Şi Domnul a coborât în stâlpul de nor şi a stat la intrarea cortului şi i-a chemat pe Aaron şi pe Maria. Şi au ieşit amândoi.“). El arăta lui Israel drumul (Exodul 13.21 „(13:21) Şi Domnul mergea înaintea feţei lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să le arate calea, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să le dea lumină, ca să meargă zi şi noapte.“ şi versetele următoare), se aşeza între Israel şi egiptenii care îi urmăreau (Exodul 14.20 „(14:20) Şi a venit între tabăra egiptenilor şi tabăra lui Israel. Şi era nor şi întuneric pentru unii şi lumină noaptea pentru ceilalţi; şi nu s-au apropiat unii de alţii toată noaptea.“), a acoperit vârful muntelui Sinai (Exodul 19.9; 24.15-18 „(19:9) Şi Domnul i-a zis lui Moise: „Iată, voi veni la tine în întunericul gros al norului, ca poporul să audă când voi vorbi cu tine şi să te creadă şi pe tine întotdeauna“. Şi Moise a adus înapoi Domnului cuvintele poporului.“ „(24:15) Şi Moise s-a suit pe munte şi norul a acoperit muntele. (24:16) Şi gloria Domnului a locuit pe muntele Sinai şi norul l-a acoperit şase zile. Şi, în ziua a şaptea, l-a chemat pe Moise din mijlocul norului. (24:17) Şi arătarea gloriei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, în ochii fiilor lui Israel. (24:18) Şi Moise a intrat în mijlocul norului şi s-a suit pe munte. Şi Moise a fost pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.“; Deuteronomul 5.22 „(5:22) Domnul a spus aceste cuvinte către toată adunarea voastră, pe munte, din mijlocul focului, din nor şi din negură, cu glas tare; şi n-a mai adăugat nimic şi le-a scris pe două table de piatră şi mi le-a dat mie.“), s-a coborât pe primul cort al

întâlnirii (Exodul 33.9 „(33:9) Şi a fost aşa: când intra Moise în cort, stâlpul de nor cobora şi stătea la intrarea cortului şi Domnul vorbea cu Moise.“ şi versetele următoare) şi pe cortul din pustie (Exodul 40.34-38 „(40:34) Şi norul a acoperit cortul întâlnirii şi gloria Domnului a umplut cortul. (40:35) Şi Moise nu putea intra în cortul întâlnirii, pentru că norul a rămas peste el; şi gloria Domnului umplea cortul. (40:36) Şi când norul se ridica de pe cort, fiii lui Israel porneau în toate călătoriile lor. (40:37) Şi dacă norul nu se ridica, atunci ei nu porneau până în ziua când se ridica. (40:38) Pentru că norul Domnului era deasupra cortului ziua şi era un foc în el noaptea, înaintea ochilor întregii case a lui Israel, în toate călătoriile lor.“) şi s-a stabilit pe capacul ispăşirii (Leviticul 16.2 „(16:2) Şi Domnul a zis lui Moise: „Vorbeşte lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în sfântul locaş, înăuntrul perdelei dinaintea scaunului îndurării, care este peste chivot, ca să nu moară; pentru că Mă voi arăta în nor deasupra scaunului îndurării.“). Norul a călăuzit poporul prin pustie (Numeri 9.15-22; 10.11 şi versetele următoare,34; 11.25; 12.5; Deuteronomul 1.33; 31.15 „(1:33) care mergea pe drum înaintea voastră, să vă caute un loc de tabără, noaptea în foc, ca să vă arate calea pe care veţi merge, şi ziua în nor.“ „(31:15) Şi Domnul S-a arătat la cort, în stâlpul de nor; şi stâlpul de nor stătea deasupra intrării cortului.“; Psalmul 78.14; 99.7 „(78:14) şi i-a condus ziua cu un nor şi toată noaptea cu o lumină de foc.“ „(99:7) Le-a vorbit în stâlpul de nor: ei au păzit mărturiile Sale şi legea pe care le-a dat-o.“). Acelaşi nor al slavei lui Dumnezeu a umplut mai târziu şi Templul lui Solomon (1 Împăraţi 8.10 „(8:10) Şi a fost aşa: pe când ieşeau preoţii din Locul Sfânt, norul a umplut casa Domnului.“ şi versetele următoare; 2 Cronici 5.13 „(5:13) şi a fost aşa: când trâmbiţaşii şi cântăreţii au fost ca un singur om, ca să facă să se audă un singur glas de laudă şi de mulţumire către Domnul, şi când şi-au ridicat glasul cu trâmbiţe şi cu

chimvale şi cu instrumente muzicale şi când lăudau pe Domnul, zicând:„Pentru că este bun, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!“, atunci ca“ şi versetele următoare). Şi în timpul în care norul demult era plecat din Templu, el a venit totuşi o dată. Ne gândim înainte de toate la norul de pe Muntele transfigurării (Matei 17.5 „(17:5) Pe când vorbea el încă, iată, un nor luminos i-a umbrit; şi iată un glas din nor, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultaţi!““; Marcu 9.7 „(9:7) Şi a venit un nor umbrindu-i; şi a venit un glas din nor: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultaţi!““; Luca 9.34 „(9:34) Şi, pe când spunea el acestea, a venit un nor şi i-a umbrit; şi s-au temut când ei au intrat în nor.“). Remarcabil este că şi Ezechiel a văzut Templul în timp ce el se afla pe un munte foarte înalt (Ezechiel 40.2 „(40:2) În viziuni ale lui Dumnezeu m-a adus în ţara lui Israel şi m-a aşezat pe un munte foarte înalt; şi pe el era ceva asemenea construcţiei unei cetăţi, spre sud.“). Că aici este vorba de şehina, aceasta rezultă din faptul că glasul lui Dumnezeu a venit din nor. Apostolul Petru vorbeşte despre slava minunată (2 Petru 1.17 „(1:17) Pentru că El a primit de la Dumnezeu Tatăl onoare şi glorie, când un astfel de glas I-a fost adresat prin gloria minunată: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu Îmi găsesc plăcerea“;“). Aceasta devine clar şi prin cuvântul ciudat „a umbrit”, pe care îl găsim nu numai aici, ci şi în Exodul 40.35: „Norul stătea deasupra lui”, a cortului, sau aşa cum se spune în Septuaginta: „i-a umbrit, i-a acoperit”. Acelaşi lucru în Psalmul 105.39: „A întins un nor, ca să-i acopere, …”.

Şehina şi Duhul Sfânt

Ce înseamnă toate acestea pentru noi? Vrem să vedem aceasta în şapte puncte:

1. Înainte de toate lucrurile din Numeri 9.15-22, unde vedem cum norul a călăuzit poporul lui Dumnezeu prin pustie, devine clar că norul, este o imagine deosebită a lui Dumnezeu Duhul Sfânt, care ne călăuzeşte şi pe noi prin pustia vieţii (compară cu Luca 4.1-14; Faptele apostolilor 8.19-39; 10.19; 11.12; 16.7; 21.4; Romani 8.14 „(8:14) Pentru că toţi cei care sunt conduşi de Duhul lui Dumnezeu, aceştia sunt fii ai lui Dumnezeu.“; Galateni 5.16-18,25).

2. Un lucru deosebit de remarcabil găsim şi în Luca 1.35 „(1:35) Şi îngerul, răspunzând, i-a spus: „Duh Sfânt va veni peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea şi Sfântul care Se va naşte Se va chema Fiu al lui Dumnezeu.“, unde îngerul zice Mariei: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine, şi puterea Celui Preaînalt te va umbri”. Aici se foloseşte acelaşi cuvânt ciudat „a umbri”, ca şi la glorificarea pe munte. Aici este aşa ca şi cum şehina ar coborî peste Maria. Norul o umbreşte, ca să dea naştere lui Isus în ea. Dar în loc de nor, aici auzim despre Duhul Sfânt şi despre puterea Celui Preaînalt, luate împreună

puterea Duhului.

3. Şehina a locuit pe Hristos în timpul vieţii Lui pe pământ şi în mod deosebit după botezul lui făcut de Ioan Botezătorul. De aceea El poate spune despre trupul Lui: „Stricaţi Templul acesta şi în trei zile Îl voi ridica" (Ioan 2.19). El a locuit printre noi aici pe pământ (Ioan 1.14 „(1:14) Şi Cuvântul S-a făcut carne şi a locuit printre noi (şi noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har şi de adevăr;"; literar: a locuit în cort). În acest cort, respectiv Templul trupului Său, locuieşte şehina, şi anume Duhul Sfânt (compară cu Luca 3.21 „(3:21) Şi a fost că, după ce a fost botezat tot poporul, fiind botezat şi Isus, şi rugându-Se, cerul s-a deschis" şi verstele următoare, 4.1,14; Ioan 1.33 „(1:33) Şi eu nu-L ştiam; dar Cel care m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: «Cel peste care vei vedea Duhul coborând şi rămânând peste El, Acesta este Cel care botează cu Duh Sfânt»."). În acest context este foarte importantă şi condamnarea Domnului. Domnul zice sinedriului: „De acum încolo veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, şi venind pe norii cerului" (Matei 26.64). În sensul cel mai profund aceste cuvinte înseamnă că norul nu era în templul lui Irod, ci în El, în Isus, şi că norul trebuia să se urce împreună cu El la cer. Aceasta era blasfemie, o fărădelege, care era însoţită de pedeapsa cu moartea.

Şehina în Biserică (Adunare)

4. Aşa cum şehina mai întâi a umplut cortul din pustie, mai târziu templul lui Solomon şi în viitor va umple Templul lui Ezechiel, tot aşa ea umple acum Templul lui Dumnezeu, adică Biserica (Adunarea). Faptele Apostolilor 2 poate fi comparat direct cu Exodul 40 şi 1 Împăraţi 8 şi Ezechiel 43. Tot aşa de paralel merg şi semnele vizibile; zgomotul unui vânt puternic, limbi de foc şi vorbirea în alte limbi, care au avut loc la revărsarea Duhului Sfânt, care a fost trimis din cer pe pământ (compară cu Ioan 14.26; 15.26 „(14:26) Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aminti toate câte v-am spus.“ „(15:26) Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine.“) şi voia să locuiască în Biserică, care a luat naştere în acelaşi moment (compară cu 1 Corinteni 12.13 „(12:13) Pentru că, de asemenea, noi toţi am fost botezaţi de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.“).

5. De aceea începând de la Faptele Apostolilor 2 Biserica este locuinţa Duhului Sfânt. „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi” (1

Corinteni 3.16). „În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu, prin Duhul" (Efeseni 2.21,22). Aşa cum şehina în Vechiul Testament umplea Templul, tot aşa Duhul lui Dumnezeu umple astăzi Templul lui Dumnezeu – Biserica.

6. Locuirea Duhului Sfânt în Biserică se vede în mod deosebit în strângerile laolaltă ale Bisericii. Am văzut deja, că în tipologia Scripturii serviciul jertfelor şi al închinării în Templu este similar strângerii laolaltă a Bisericii pentru închinare. Duhul este deosebit de activ în strângerea laolaltă pentru închinare, ca să dea naştere în inimile noastre la jertfe de laudă, pe care noi le aducem lui Dumnezeu în cântările de laudă şi în rugăciunile de mulţumire. Fiecărui credincios spiritual îi este la închinare cum i-a fost lui Ioan, care în ziua Domnului era în Duhul (Apocalipsa 1.10 „(1:10) Eram în Duh în ziua Domnului şi am auzit înapoia mea un glas puternic ca de trâmbiţă,"). Totodată este o legătură strânsă cu Hristos, care în momentul acela S-a arătat lui Ioan. Noi aducem jertfele noastre în puterea Duhului, dar în 1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos." şi Evrei 13.15 „(13:15) Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui

Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“ citim că noi prin El (Hristos) aducem lui Dumnezeu jertfele noastre duhovniceşti de laudă şi adorare. Prin El (Hristos) avem intrare într-un Duh la Tatăl (Efeseni 2.18 „(2:18) Pentru că, prin El, avem şi unii şi alţii intrare la Tatăl, într-un singur Duh.“). Duhul Sfânt este numit şi Duhul lui Isus (Faptele Apostolilor 16.7 „(16:7) coborând spre Misia, încercau să meargă spre Bitinia, şi nu i-a lăsat Duhul lui Isus;“), Duhul lui Hristos (Romani 8.9 „(8:9) Dar voi nu sunteţi în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi; dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.“; 1 Petru 1.11 „(1:11) cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea.“), Duhul lui Isus Hristos (Filipeni 1.19 „(1:19) Pentru că ştiu că aceasta mi se va întoarce spre mântuire, prin cererea voastră şi prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos,“) şi Duhul Fiului lui Dumnezeu (Galateni 4.6). În acest context se observă concordanţa între arătarea şehinei în Ezechiel 43 şi arătarea lui Hristos. Ele nu sunt acelaşi lucru. Mesia pe scaunul de domnie al lui David este altceva decât norul în Templu. Cu toate acestea este o paralelă apropiată. Ambele apar din răsărit cu zgomot mare şi slavă strălucitoare (Ezechiel 43.2 „(43:2) Şi, iată, gloria Dumnezeului lui Israel venea pe calea dinspre răsărit; şi glasul Său era ca glasul unor ape mari; şi pământul era luminat de gloria Sa.“ ; Zaharia 14.4 „(14:4) Şi picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului, spre răsărit. Şi muntele Măslinilor se va

despica în mijlocul său spre răsărit şi spre apus: – va fi o vale foarte mare; şi jumătate din munte se va retrage spre nord şi jumătate din el spre sud.“; Matei 24.27 „(24:27) Pentru că, aşa cum iese fulgerul de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi venirea Fiului Omului.“). Ambele intră pe poartă (Ezechiel 43.4; 44.1 „(43:4) Şi gloria Domnului a intrat în casă pe calea porţii a cărei faţă era spre răsărit.“ „(44:1) Şi m-a adus înapoi spre poarta din afară a locaşului sfânt, care priveşte spre răsărit; şi ea era închisă.“ şi versetele următoare; Psalmul 24.7-10 „(24:7) ? Porţi, ridicaţi-vă capetele! Şi ridicaţi-vă, porţi ale eternităţii, şi va intra Împăratul gloriei. (24:8) Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel puternic în luptă. (24:9) Porţi, ridicaţi-vă capetele! Şi ridicaţi-vă, porţi ale eternităţii, şi va intra Împăratul gloriei. (24:10) Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul oştirilor, El este Împăratul gloriei. Oprire.“); ambele vin la Templu. „Deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi: Solul legământului, pe care-L doriţi” (Maleahi 3.1; compară cu Marcu 11.11 „(11:11) Şi a intrat în Ierusalim şi în templu; şi, privind în jur la toate, ceasul fiind deja târziu, a plecat la Betania cu cei doisprezece.“). Şehina şi Mesia îi găsim uniţi în Hagai 2.7: „toate naţiunile vor veni la dorinţa tuturor naţiunilor [şi anume, la Mesia], şi voi umple Casa aceasta cu glorie.”

„Acolo Eu sunt în mijlocul lor”

7. Legătura între şehina şi Hristos aruncă lumină deosebită asupra textului din Matei 18.20 „(18:20) Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“.“ , unde Domnul Isus spune: „Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor.” Acest loc din Scriptură a fost deseori pus de comentatori în legătură cu o afirmaţie din tradiţia iudaică, pe care şi Domnul a cunoscut-o bine. Această frază, care se bazează pe Maleahi 3.16„(3:16) Atunci cei care se temeau de Domnul vorbeau adesea unul cu altul; şi Domnul a luat aminte şi a ascultat; şi o carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei care se temeau de Domnul şi se gândeau la Numele Lui.“, spune, că atunci când doi iudei veneau împreună şi se preocupau cu Tora, atunci şehina este între ei. În acelaşi fel Domnul făgăduieşte, că acolo unde cel mai mic număr de doi urmaşi sunt împreună, prezenţa divină, adică şehina, ar trebui să fie între ei. Aşa cum noi mai întâi am pus norul în strânsă legătură cu Duhul Sfânt, tot aşa facem acum în legătură cu Hristos. Vrem într-adevăr să ţinem cu tărie la diferenţa între Persoana lui Dumnezeu şi Persoana Duhului Sfânt, dar trebuie să luăm seama şi la legătură, căci atunci când Domnul vorbeşte despre coborârea Duhului Sfânt, care urma să aibă loc, atunci El nu spune în Ioan 14.18 „(14:18) Nu vă voi lăsa orfani: vin la voi.“ „El”, ci: „Nu vă voi lăsa orfani [Eu], Mă voi întoarce la voi”. Şi cu

această ocazie vorbeşte foarte clar despre venirea Duhului Sfânt. Pe cât este de adevărat că noi putem spune, că Biserica este umplută de slava Duhului Sfânt, tot aşa de mult ea este umplută şi cu slava lui Hristos. Aşa cum spune Apocalipsa 21.11: „având slava lui Dumnezeu" (compară şi cu versetul 23). Aceasta face ca strângerea laolaltă a Bisericii – acolo unde ea se adună cu adevărat în Numele lui Hristos – să fie ceva deosebit de minunat şi de sfânt, dar care mult prea mult subapreciat. Pe locul, unde ea se adună, este – însă fără semne exterioare – prezentă şehina. Acest fapt este legat şi de starea noastră spirituală, practică. Dacă ea este optimală, atunci se împlineşte ce este spus în 1 Corinteni 14.25 „(14:25) tainele inimii lui sunt arătate; şi astfel, căzând cu faţa la pământ, I se va închina lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu este cu adevărat între voi." despre străinul care vine la strângerile laolaltă: „va cădea cu faţa la pământ, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că Dumnezeu este cu adevărat între voi." Tot aşa va fi în Împărăţia de o mie de ani a păcii, când şehina va umple din nou Templul. Atunci păgânii vor exclama: „Numai la tine se află Dumnezeu" (Isaia 45.14). Dacă starea noastră spirituală ar fi optimală, atunci şi între noi şehina se va face simţită aşa fel, că ne va merge aşa cum se spune în Faptele Apostolilor 4.31: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi

s-au umplut de Duhul Sfânt şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală", şi atunci ni se va întâmpla ceea ce citim în Ioan 20, unde Domnul înviat, glorificat apare în mijlocul ucenicilor adunaţi. Şi ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul şi mai târziu i-au zis lui Toma: „Noi am văzut pe Domnul". Cât de mult a apărut Domnul acolo realmente în slava divină, ca şehina. El este Acela, care ca Creator suflă în ucenicii Săi o creaţie nouă, şi El este Acela înaintea căruia Toma cade cu cuvintele: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!" (versetul 28), aşa cum Ezechiel a căzut cu faţa la pământ înaintea şehinei (Ezechiel 43.3c; 44.4c „(43:3) Şi înfăţişarea viziunii pe care am văzut-o era potrivit cu viziunea pe care o văzusem când am venit să distrug cetatea. Şi viziunile erau ca viziunea pe care am văzut-o la râul Chebar; şi am căzut cu faţa la pământ." „(44:4) Şi m-a adus pe calea porţii de nord, în faţa casei; şi am privit şi, iată, gloria Domnului umplea casa Domnului: şi am căzut cu faţa la pământ.").

Masa Domnului

În 1 Corinteni 10.16-21 Pavel face o paralelă între sărbătoarea cinei şi Biserică şi jertfele de pace ale lui Israel (compară cu Leviticul capitolele 3 şi 7). În ambele cazuri este vorba de o masă a poporului lui Dumnezeu, care este serbată în legătură cu un anumit altar. În cadrul jertfei de pace era altarul arderii de

tot din curtea din faţă a cortului întâlnirii, mai târziu a Templului. În cadrul Cinei este ceea ce Pavel numeşte Masa Domnului. Prin aceasta el nu se referă la masa propriu-zisă, ci locul spiritual unde Biserica serbează cina. Nu este Pavel cel care a introdus expresia „Masa Domnului". Deja în Vechiul Testament altarul este prezentat sub acest nume. Pavel a spus de asemenea, că noi avem un altar, unde noi avem mesele noastre, exact aşa cum Israel a făcut aceasta în cadrul jertfei de pace; el s-a referit la altar prin denumirea vechi-testamentală „Masa Domnului". Într-un sens ceva mai larg decât aluzia la întreaga slujbă de adorare pare să fie şi că Evrei 13.10 „(13:10) Noi avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce cei care slujesc în cort;" se referă la aceasta. Noi avem un altar la care nu au dreptul să mănânce cei care fac slujba la cort.

Unde se întâlneşte deci expresia „Masa Domnului" în Vechiul Testament? Ea se întâlneşte în total de patru ori. În primul rând numim Maleahi 1.7,12 „(1:7) Voi aduceţi pâine întinată pe altarul Meu şi ziceţi: «Prin ce Te-am întinat?» Prin aceea că ziceţi: «Masa Domnului este de dispreţuit!»" „(1:12) „Dar voi îl profanaţi prin aceea că ziceţi: «Masa Domnului este întinată; şi rodul ei, mâncarea ei, de dispreţuit!»", unde este vorba de altarul arderii de tot din Templul lui Zorobabel. Este poporul însuşi, care numeşte altarul cu acest nume şi în acelaşi timp desconsideră masa. Dar nu aceasta este tema noastră aici.

Celelalte două locuri le găsim în expunerile din Ezechiel: „Un altar din lemn, înalt de trei coţi, lung de doi coţi şi lat de doi coţi. Colţurile, temelia şi pereţii lui erau de lemn. Omul acela mi-a zis: »aceasta este masa care este înaintea Domnului!«" (Ezechiel 41.22). „Dar preoţii, leviţii, fiii lui Ţadoc, care au păzit slujba Locaşului Meu celui sfânt când se rătăceau copiii lui Israel de la Mine, aceia se vor apropia de Mine să-Mi slujească, şi vor sta înaintea Mea ca să-Mi aducă grăsime şi sânge, zice Domnul Dumnezeu. Ei vor intra în locaşul Meu cel sfânt, se vor apropia de masa Mea, ca să-Mi slujească şi vor fi în slujba Mea" (Ezechiel 44.15,16).

Primul altar numit stă evident în clădirea propriu-zisă a Templului şi pare să fie corespondentul altarului pentru jertfa de tămâiere, pe care îl cunoaştem din cortul din pustie şi din Templul lui Solomon. În ceea ce priveşte altarul al doilea, chestiunea este mai puţin clară. Unii consideră că şi aici trebuie să fie vorba de altarul pentru jertfa de tămâiere, deoarece

- vorbirea aici este: „vor intra în Locaşul meu" (Ezechiel 44.16) şi
- altarul acesta a fost numit înainte Masa Domnului (Ezechiel 41.22 „(41:22) Altarul era din lemn, înalt de trei coţi, şi lungimea lui de doi coţi; şi coarnele lui şi lungimea lui şi pereţii lui erau din lemn. Şi mi-a zis:

„Aceasta este masa care este înaintea Domnului“.“). Însă Locul Sfânt are aici un înţeles mai larg decât complexul Templului – aşa cum îl are în tot capitolul 44 din Ezechiel şi dacă altarul jertfei de tămâiere este numit Masa Domnului, atunci şi altarul arderii de tot poate avea aceeaşi semnificaţie, ca şi în Maleahi 1.

- Decisiv este faptul că în versetul 15 slujba preoţilor este precis delimitată ca o aducere de grăsime şi sânge pentru Domnul. Şi aceasta are loc exclusiv pe altarul arderii de tot.

Ajungem deci la realitatea ciudată, că atât altarul jertfei de tămâiere cât şi altarul jertfei de ardere de tot este numit „Masa Domnului”. Exprimat mai exact: „masa, care stă înaintea Domnului”, şi: „Masa Mea”, zice Domnul. Vrem acum să studiem mai îndeaproape altarul arderii de tot.

Altarul arderii de tot

Descrierea acestui altar (Ezechiel 43.13-17 „(43:13) Şi acestea sunt măsurile altarului în coţi: cotul este un cot şi un lat de palmă; partea de jos era de un cot în înălţime, şi lăţimea de un cot; şi marginea lui pe muchia lui de jur-împrejur, de o palmă; şi aceasta era baza altarului. (43:14) Şi de la partea de jos de pe pământ până la pervazul de jos erau doi coţi, şi lăţimea de un cot; şi de la pervazul cel mic până la pervazul cel mare, patru coţi, şi lăţimea de un cot. (43:15) Şi partea de sus a altarului era de patru coţi, şi de la vatra lui Dumnezeu

în sus erau patru coarne. (43:16) Şi vatra lui Dumnezeu era de doisprezece coţi în lungime, pe doisprezece în lăţime, pătrată pe cele patru laturi ale ei. (43:17) Şi pervazul era de paisprezece în lungime pe paisprezece coţi în lăţime, pe cele patru laturi ale lui; şi marginea de jur-împrejurul lui, de o jumătate de cot; şi partea de jos a lui era de un cot de jur-împrejur; şi treptele lui priveau spre răsărit“.“) este cam grea. Manuscrisele şi traducerile vechi oferă comentatorilor probleme mari, ca de fapt întreg pasajul Ezechiel capitolele 40-48. Dacă se privesc diferitele imagini ale acestui altar, se văd dimensiuni diferite. Însă unele lucruri par totuşi destul de clare, şi înainte de toate acestea sunt lucrurile legate de dimensiunile gigantice ale acestui altar: aproximativ (în funcţie de diversele interpretări) zece metri şi jumătate în lungime şi în lăţime şi aproximativ şase metri înălţime. Comparat cu acesta, altarul pentru jertfa de ardere de tot din cortul întâlnirii era mic – 2,25 x 2,25 x 1,35 m – (Exodul 27.1 „(27:1) Şi să faci altarul din lemn de salcâm, lung de cinci coţi şi lat de cinci coţi: altarul să fie pătrat şi înălţimea lui să fie de trei coţi.“). Altarul pentru jertfa de ardere de tot din Templul lui Solomon era mult mai mare – 9 x 9 x 4,5 m – (2 Cronici 4.1 „(4:1) Şi a făcut un altar de aramă de douăzeci de coţi lungime, douăzeci de coţi lăţime şi zece coţi înălţime.“), dar nu atât de mare ca în Ezechiel 43. Ultimul consta de jos în sus dintr-o temelie (versetul 13), un pervaz mare şi unul mic (versetele 14.17) şi o vatră (versetul 15) – în orice caz acesta este sensul cuvintelor *Harel* şi *Ariel*, redat prin „muntele lui Dumnezeu/Inima lui Dumnezeu”. Acestea patru sunt una peste

alta ca adâncitură, în direcţia în sus ele devin tot mai scurte şi mai înguste. Prin aceasta se poate merge de jur împrejur pe diferite etaje. Sunt de asemenea scurgeri, pentru scurgerea sângelui. Acest altar al arderii de tot este sfinţit în timp de şapte zile; în prima zi se aducea un viţel ca jertfă pentru păcat şi în restul zilelor se aducea un ţap pentru jertfa pentru păcat şi un viţel şi un berbec pentru jertfa de ardere de tot (Ezechiel 43.18-27). După aceea altarul putea fi folosit pentru tot felul de jertfe:

- Jertfa zilnică de ardere de tot, care se aducea pe altarul jertfei de ardere de tot, ca în cortul din pustie şi în Templul lui Solomon, un miel de un an, însă numai dimineaţa (Ezechiel 46.13-15 „(46:13) Şi să aduci în fiecare zi un miel de un an fără cusur ca ardere-de-tot pentru Domnul; să-l pregăteşti în fiecare dimineaţă. (46:14) Şi să pregăteşti un dar de mâncare cu el, în fiecare dimineaţă, a şasea parte dintr-o efă, şi din untdelemn, a treia parte dintr-un hin, ca să moi floarea făinii: un dar de mâncare pentru Domnul, neîncetat, printr-o rânduială pentru totdeauna. (46:15) Ei să aducă mielul şi darul de mâncare şi untdelemnul, în fiecare dimineaţă, pentru o ardere-de-tot neîncetată“.“);
- O jertfă de ardere de tot suplimentară, adusă zilnic, din şapte viţei şi şapte berbeci plus jertfa pentru păcat, în prima zi un viţel pentru domnitor şi pentru tot poporul, după aceea în fiecare zi se va aduce un ţap, pe parcursul celor şapte zile

ale sărbătorii azimelor (Ezechiel 45.21-24 „(45:21) În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, să fie pentru voi Paştele, o sărbătoare de şapte zile; să se mănânce azime. (45:22) Şi în ziua aceea, căpetenia să aducă pentru sine şi pentru tot poporul ţării un viţel ca jertfă pentru păcat. (45:23) Şi în cele şapte zile ale sărbătorii să aducă o ardere-de-tot pentru Domnul: şapte viţei şi şapte berbeci fără cusur, în fiecare zi, în cele şapte zile, şi un ţap ca jertfă pentru păcat în fiecare zi. (45:24) Şi să aducă un dar de mâncare dintr-o efă pentru un viţel şi o efă pentru un berbec, şi untdelemn, un hin pentru o efă.“);

- Tot aşa se va aduce suplimentar o jertfă de ardere de tot şi o jertfă pentru păcat în timpul celor şapte zile ale sărbătorii corturilor (Ezechiel 45.25 „(45:25) În luna a şaptea, în ziua a cincisprezecea a lunii, la sărbătoare, să facă la fel şapte zile, pentru jertfa pentru păcat, pentru arderea-de-tot, pentru darul de mâncare şi pentru untdelemn“.“);
- Jertfa specială de ardere de tot şi de pace a domnitorului în ziua de sabat (Ezechiel 46.2,4 „(46:2) Şi căpetenia să intre pe calea pridvorului porţii din afară şi să stea lângă uşorul porţii. Şi preoţii să aducă arderea-de-tot a sa şi jertfele sale de pace, şi el să se închine pe pragul porţii şi să iasă; dar poarta să nu se închidă până seara.“ „(46:4) Iar arderea-de-tot, pe care căpetenia o va aduce Domnului în ziua sabatului, să fie: şase miei fără cusur şi un berbec fără cusur.“);
- Jertfe de ardere de tot şi jertfe de pace (sau: mulţumire) de bună voie aduse spontan de domnitor sau de popor pentru Domnul (Ezechiel 43.27; 44.11; 46.12; 46.24 „(43:27) Şi, după ce se vor împlini zilele acestea, va fi aşa: din ziua a opta şi mai departe preoţii să aducă pe altar arderile-de-tot ale voastre şi jertfele voastre de pace; şi

vă voi primi“, zice Domnul Dumnezeu.“ „(44:11) Dar să fie slujitori în locaşul Meu cel sfânt, având supravegherea la porţile casei, şi făcând slujba casei; ei să înjunghie pentru popor arderea-de-tot şi jertfa, şi să stea înaintea lor, ca să le slujească.“ „(46:12) Şi când căpetenia va aduce o ardere-de-tot de bunăvoie sau jertfe de pace de bunăvoie pentru Domnul, să i se deschidă poarta care priveşte spre răsărit şi să aducă arderea-de-tot a sa şi jertfele sale de pace, cum a făcut în ziua sabatului; şi apoi să iasă; şi, după ce a ieşit, să se închidă poarta.“ „(46:24) Şi mi-a zis: „Acestea sunt bucătăriile unde vor fierbe jertfele poporului cei care fac slujba casei“.“).

- Jertfe pentru păcat pentru preotul care s-a întinat (Ezechiel 44.27 „(44:27) Şi, în ziua când va intra în locaşul sfânt, în curtea interioară, ca să slujească în locaşul sfânt, să-şi aducă jertfa sa pentru păcat“, zice Domnul Dumnezeu.“).

Altarul şi Cina

Desigur jertfele din Vechiul Testament nu puteau îndepărta nici un păcat (Evrei 10.4 „(10:4) Pentru că este imposibil ca sângele de tauri şi de ţapi să înlăture păcatele.“). Singura lor valoare consta în aceea că ele *arătau dinainte* spre lucrarea lui Hristos la cruce. În acelaşi fel nu poate fi nici o problemă, că în timpul Împărăţiei păcii de o mie de ani vor trebui aduse iarăşi jertfe, care atunci *vor arăta în urmă* spre lucrarea lui Hristos. Exclusiv în timpul Bisericii (Adunării) nu se aduc jertfe de sânge, deoarece slujba ei de închinare este de natură spirituală. Jertfele ei de tăiere constau

din rodul buzelor (Evrei 13.15 „(13:15) Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“; compară cu Osea 14.2 „(14:2) Luaţi cu voi cuvinte şi întoarceţi-vă la Domnul. Ziceţi-I: „Iartă toată nelegiuirea şi primeşte-ne cu milă şi-Ţi vom aduce lauda buzelor noastre.“). Deci şi Biserica (Adunarea) cunoaşte în acelaşi timp o privire în urmă vizibilă şi palpabilă (chiar dacă nu este cu sânge) spre lucrarea lui Hristos – Cina. Aceasta are importanţă mare, căci noi vedem, că Pavel în 1 Corinteni 10 face o legătură clară între altarul arderii de tot din Vechiul Testament şi Masa Domnului în Noul Testament. Această legătură devine şi mai profundă dacă ne gândim încă o dată în urmă la dimensiunile uriaşe ale altarului. Este ca şi cum Dumnezeu ar vrea prin acest altar uriaş în timpul Împărăţiei păcii de o mie de ani să ridice un monument care impresionează, ca aducere aminte de lucrarea lui Hristos. Noi nu cunoaştem înălţimea zidurilor din jurul curţii interioare, cunoaştem însă dimensiunile zidului exterior – 3,2 m – (Ezechiel 40.5 „(40:5) Şi, iată, era un zid pe dinafara casei de jur-împrejur; şi în mâna omului era o trestie de măsurat de şase coţi, fiecare cot de un cot şi un lat de palmă. Şi a măsurat grosimea construcţiei: o trestie; şi înălţimea: o trestie.“). Dar noi ne putem imagina cum arată altarul privit din depărtare, care se înalţă peste ziduri, cu preoţii, care acolo sus îşi fac lucrarea la marginea vetrei. Din depărtare se vor vedea şi cele patru coarne de la colţurile vetrei (Ezechiel 43.15 „(43:15) Şi partea de sus a altarului era de patru coţi, şi de la vatra lui Dumnezeu în sus

erau patru coarne.“). Aceste coarne arată spre marginile pământului şi mărturisesc despre mulţimea nenumărată a oamenilor care au fost curăţiţi pentru veşnicie prin sângele lui Hristos şi au voie să se apropie de Dumnezeu. Acest aspect al aducerii aminte – altarul ca monument central pentru întreg pământul – este exprimat în faptul că altarul jertfei arderii de tot va trebui probabil plasat exact în mijlocul complexului de formă pătrată al Templului, care la rândul lui probabil va fi în centrul teritoriului sfânt de 25.000 x 25.000 de coţi (Ezechiel 48.20„ (48:20) Tot darul ridicat să fie de douăzeci şi cinci de mii de coţi pe douăzeci şi cinci de mii; să aduceţi darul ridicat al părţii sfinte, un pătrat, împreună cu stăpânirea cetăţii.“ şi versetele următoare).

Acest important aspect de aducere aminte stă pe prim plan şi la Cină, însă uneori este văzut acolo unilateral. Dacă Domnul spune: „Să faceţi aceasta în amintirea Mea”, atunci aceasta înseamnă nu numai: „Faceţi aceasta, ca să vă gândiţi de Mine”, sau: „să vă amintiţi de Mine”. Acesta este aspectul individual sau subiectiv. Dar este şi o aducere aminte colectivă şi obiectivă. Şi în acest sens cuvântul înseamnă acelaşi lucru cu „monument”. Cina are pe lângă o aducere aminte personală de suferinţele şi moartea Domnului şi semnificaţia unei jertfe de aducere aminte (compară cu Leviticul 24.7 „(24:7) Şi să pui tămâie curată peste fiecare rând; şi să fie o pâine a amintirii, o jertfă prin foc pentru

Domnul.“; Psalmul 38.1; 70.1 „(38:1) Doamne, nu mă mustra în mânia Ta şi nu mă pedepsi în aprinderea Ta.“ „(70:1) Grăbeşte-Te, Dumnezeule, să mă salvezi; Doamne, să mă ajuţi!“). Cina nu este o repetare a jertfei lui Hristos, aşa cum învaţă biserica romană, ci o readucere în amintire, o gândire în urmă. Tot aşa este şi Paştele (Exodul 13.9 „(13:9) Şi aceasta să ţi fie ca semn pe mâna ta şi ca o amintire între ochii tăi, pentru ca legea Domnului să fie în gura ta; pentru că Domnul te-a scos din Egipt cu mână tare.“) o gândire în urmă, prin care ieşirea din Egipt este readusă în amintire cu semne; aşa sunt de exemplu ierburile amare, care amintesc de suferinţa îndurată şi eliberarea din această suferinţă.

Aşa cum Dumnezeu va ridica cândva acest altar uriaş pentru jertfa de ardere de tot şi legat de ea slujba de închinare, ca masă de aducere aminte de lucrarea lui Hristos, tot aşa face El astăzi cu Cina, pretutindeni unde credincioşii serbează Cina în mod potrivit Scripturii la Masa Domnului. Altarul nostru este un semn instituit, vizibil, spre amintirea morţii lui Hristos, un monument în amintirea Lui. De aceea Pavel interpretează expresia „în amintirea Mea” astfel: „pentru că ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11.26). A mânca şi a bea în amintirea Sa este o readucere în amintire a morţii Sale şi prin caracterul vizibil al acesteia este o mărturie

publică dată tuturor creaturilor. Este remarcabil şi totodată măreţ că această masă de aducere aminte de Domnul mort este serbată în prezenţa Domnului înviat şi glorificat. Tot aşa va fi şi în Împărăţia păcii. În timp ce gloria Domnului înviat şi glorificat va umple Templul, în curtea din faţă stă monumentul suferinţei şi morţii Sale. Preoţii aduc acolo jertfele care vorbesc despre moartea Domnului, în timp ce Domnul viu luminează locul cu slava Sa. Tot aşa este şi în slujba de adorare: şehina prezentă în mijlocul adunării credincioşilor, la care ea într-un anumit sens la fiecare sărbătoare a cinei ridică un monument despre moartea lui Hristos. Dumnezeu acordă valoare mare acestui monument. El Însuşi este Cel care atât astăzi cât şi în curând în Împărăţia păcii va instaura o aducere aminte de minunile Sale făcute în Hristos, aşa cum putem citi aceasta în Psalmul 111.4 „(111:4) El a lăsat o aducere-aminte a lucrărilor Sale minunate, Domnul este plin de îndurare şi milos.“. Ce loc minunat este deja astăzi slujba de adorare adusă de Biserică. În fiecare duminică dimineaţa în mii de locuri pe întreg pământul este privit monumentul impresionabil despre suferinţele şi moartea Mântuitorului nostru, în timp ce în acelaşi moment şehina divină a Sa umple invizibil locul în toată gloria ei. Pe întreg pământul nu se găseşte un loc mai minunat.

Altarul tămâierii

În articolul anterior am văzut că Masa Domnului în 1 Corinteni 10.16-21 coincide cu altarul din Vechiul Testament. În Ezechiel se găseşte de două ori această expresie. Atât în capitolul 41.22 cât şi în capitolul 44.16. În acest al doilea pasaj este foarte probabil vorba de Altarul jertfei de ardere de tot, care este descris în Ezechiel 43.13-17 „(43:13) Şi acestea sunt măsurile altarului în coţi: cotul este un cot şi un lat de palmă; partea de jos era de un cot în înălţime, şi lăţimea de un cot; şi marginea lui pe muchia lui de jur-împrejur, de o palmă; şi aceasta era baza altarului. (43:14) Şi de la partea de jos de pe pământ până la pervazul de jos erau doi coţi, şi lăţimea de un cot; şi de la pervazul cel mic până la pervazul cel mare, patru coţi, şi lăţimea de un cot. (43:15) Şi partea de sus a altarului era de patru coţi, şi de la vatra lui Dumnezeu în sus erau patru coarne. (43:16) Şi vatra lui Dumnezeu era de doisprezece coţi în lungime, pe doisprezece în lăţime, pătrată pe cele patru laturi ale ei. (43:17) Şi pervazul era de paisprezece în lungime pe paisprezece coţi în lăţime, pe cele patru laturi ale lui; şi marginea de jur-împrejurul lui, de o jumătate de cot; şi partea de jos a lui era de un cot de jur-împrejur; şi treptele lui priveau spre răsărit“.“. Ne ocupăm acum de primul altar. În Ezechiel 41.22 „(41:22) Altarul era din lemn, înalt de trei coţi, şi lungimea lui de doi coţi; şi coarnele lui şi lungimea lui şi pereţii lui erau din lemn. Şi mi-a zis: „Aceasta este masa care este înaintea Domnului“.“ citim: „Altarul era din lemn, înalt de trei coţi şi lungimea lui de doi coţi; şi coarnele lui şi lungimea lui şi pereţii lui erau din lemn. Şi mi-a zis: »Acesta este masa care este înaintea Domnului.«”

Acest altar pare să coincidă cu altarul jertfei de tămâiere, pe care îl cunoaştem din cortul din pustie şi din Templul lui Solomon. În orice caz, el stă foarte clar în centrul clădirii propriu-zise a Templului, cu toate că niciunde nu se aminteşte nici măcar un cuvânt, că el stă în Locul Sfânt sau în Locul Preasfânt. Şi singurul altar, care dintotdeauna stă în centru Templului, este altarul pentru jertfa de tămâiere. El este mult mai mare decât altarul din cortul întâlnirii; el era 90 cm înalt şi 45 cm lung şi lat. Acest altar este 1,60 m înalt şi 1,06 m lung şi (conform Septuaginta) 1,06 m lat. Pentru altarul jertfei de tămâiere din Templul lui Solomon nu sunt date dimensiuni (1 Împăraţi 6.20; 7.48 „(6:20) Şi partea din spate, înăuntru, avea douăzeci de coţi lungime şi douăzeci de coţi lăţime şi douăzeci de coţi înălţime: şi a acoperit-o cu aur curat; şi a acoperit altarul cu cedru.“ „(7:48) Şi Solomon a făcut toate vasele care erau în casa Domnului: altarul de aur şi masa de aur pe care erau pâinile pentru punerea înainte;“). În ceea ce priveşte restul, altarul este o mare enigmă pentru noi:

- Cum poate un altar din lemn să servească ca altar pentru jertfa de tămâiere? Altarele pentru jertfa de tămâiere de odinioară erau acoperite (placate) cu aur. O masă de lemn, pe care sunt cărbuni aprinşi, ar arde respectiv s-ar carboniza. De aceea trebuie să presupunem că acest altar nou va fi placat cu aur. Dar nici aceasta nu este amintit aici.

În orice caz este foarte ciudat, că niciunde în Ezechiel capitolele 40-48 nu se vorbeşte despre aur. Este ca şi cum acest simbol al gloriei divine a devenit de prisos, acolo unde şehina în El, Persoana lui Mesia Însuşi, umple această casă cu slava Sa (Hagai 2.8-9 „(2:8) „Al Meu este argintul şi al Meu este aurul“, zice Domnul oştirilor. (2:9) „Gloria de la urmă a casei acesteia va fi mai mare decât cea dintâi“, zice Domnul oştirilor; „şi în locul acesta voi da pace“, zice Domnul oştirilor.“).

- De ce nu auzim absolut nimic despre alte lucruri din Templu? Că Chivotul legământului nu este acolo, aceasta este de înţeles. El s-a pierdut pentru totdeauna şi nu mai poate fi readus înapoi (compară cu Ieremia 3.16 „(3:16) Şi va fi aşa: când vă veţi înmulţi şi veţi fi rodnici în ţară, în zilele acelea“, zice Domnul, „nu vor mai zice: «Chivotul legământului Domnului», nici nu le va veni în gând, nici nu-şi vor aduce aminte de el, nici nu-l vor cerceta, nici nu va mai fi făcut.“). Dar de ce nu auzim despre un sfeşnic sau despre o masă pentru pâinile de punere înainte? În Templul lui Solomon stăteau cel puţin zece sfeşnice şi zece mese (2 Cronici 4.7 „(4:7) Şi a făcut zece sfeşnice de aur, după rânduiala privitoare la ele; şi le-a pus în templu, cinci la dreapta şi cinci la stânga.“ şi versetele următoare). Dar Templul lui Ezechiel este complet gol, în afară de acest altar mic de lemn. S-a transferat cumva ceva din însemnătatea Mesei pentru punerea înainte

a pâinilor asupra acestui altar? Şi de aceea el este numit masa care este înaintea Domnului? Sau este numit „o masă”, deoarece el, ca şi altarul pentru jertfa de ardere de tot, este un loc unde se serveşte masa? Şi dacă da, atunci despre ce mâncare este vorba?

- De ce nu auzim absolut nimic despre scopul acestui altar? De ce nu auzim nimic despre vreo slujbă, pe care preotul trebuie s-o facă în sala Templului? În Ezechiel 40-48 sala Templului nu numai este aproape goală, ci se pare că nimic nu are loc în ea. Lucrurile, pe care preoţii le au de făcut, stau toate în legătură cu altarul pentru jertfa de ardere de tot, aflat în curtea din faţă. Singura excepţie pare să fie în capitolul 44.17: „... slujba în porţile curţii interioare şi în casă”. Însă textual aici se spune: „în spre casă”. Nicidecum aceasta nu este o dovadă, că preoţii vor intra în casă. La intrarea în casă sunt uşi în două canaturi care se rotesc (capitolul 41.23 şi versetele următoare), care fac o impresie îmbietoare, fără ca preoţii să se folosească de invitaţie. Aceasta este scos în relief prin faptul că preotul Ezechiel în viziunea sa are voie să meargă în partea dinapoi a curţii din faţă, dar nu în sala Templului (compară capitolele 40.28,48; 41.1,3).

O familie cerească

Gândim că este un răspuns la această întrebare. Un răspuns cu o importanţă extraordinară pentru slujba noastră de adorare. Faptul că altarul este din lemn, înseamnă de fapt că el nu este destinat pentru jertfe de foc, jertfe de tăiere sau pentru lucrarea de tămâiere, ci pentru serbarea unei mese. Dar atunci, cine sunt cei care iau parte la masă? Cine intră prin uşile rotitoare? Există o altă familie din fiii lui Ţadoc, care intră acolo?

Ca să înţelegem aceasta trebuie să ne gândim că atunci când israelitul de rând din Vechiul Testament se apropia de Dumnezeu, aceasta era exclusiv în legătură cu altarul pentru jertfa de ardere de tot. Preoţii, fiii lui Aaron, erau obligaţi să le ajute la slujbă. Dar în acelaşi timp Aaron şi fiii lui sunt o imagine despre familia preoţească cerească. Şi ca atare slujba lor şi apropierea lor de Dumnezeu stau în legătură cu altarul jertfei de tămâiere, de care nici un israelit nu se putea apropia. În Vechiul Testament nu era încă această familie preoţească cerească, dar în timpul Împărăţiei păcii lucrurile sunt altfel. Fiii lui Ţadoc vor trebui atunci să fie şi singuri reprezentanţi ai poporului pământesc, aşa că slujba lor este legată exclusiv cu altarul

pentru jertfa de ardere de tot situat în partea interioară a curţii din faţă. Misiunea, pe care ei o aveau – în cadrul Templului -, va fi atunci exercitată prin familia cerească, Biserica, despre care ei erau numai o imagine.

Uşile cu două canaturi rotitoare, îmbietoare, şi altarul de lemn din marea sală a Templului, unde nu are voie să intre nici un preot şi nici un israelit, par să formeze o mărturie pentru Israel, că în Împărăţia păcii va fi o familie, care va fi mult mai apropiată de Dumnezeu şi va exercita o slujbă mult mai măreaţă decât poporul pământesc şi aceşti preoţi pământeşti. Familia constă din adevăratul Aaron şi fiii Lui (compară cu Evrei 2.10; 3.6,14; 10.21 „(2:10) Pentru că I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate şi prin care sunt toate, aducând pe mulţi fii la glorie, să desăvârşească prin suferinţe pe Căpetenia mântuirii lor.“ „(3:6) dar Hristos este ca Fiu peste casa Lui; a cărui casă suntem noi, dacă, în adevăr, păstrăm cu tărie până la sfârşit îndrăzneala şi lauda speranţei.“ „(3:14) Pentru că avem parte de Hristos, dacă, în adevăr, ţinem cu tărie, până la sfârşit, începutul încrederii,“ „(10:21) şi având un mare preot peste casa lui Dumnezeu,“), preoţia sfântă a legământului nou (1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“; Apocalipsa 1.6; 20.6 „(1:6) şi ne-a făcut o împărăţie, preoţi pentru Dumnezeul şi Tatăl Său: a Lui fie gloria şi puterea în vecii vecilor! Amin.“ „(20:6) Fericit şi sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu

şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani.“). Desigur noi nu considerăm că această Biserică cerească, glorificată, va sluji efectiv lui Dumnezeu în Templul de pe pământ şi va trebui să serbeze o masă. Este vorba de faptul, că în Templul pământesc va fi o mărturie în timpul Împărăţiei păcii, care arată spre familia cerească, care stă la masă cu Dumnezeu în Sfânta Sfintelor cerească (cu privire la gândul referitor la o masă cerească compară şi cu Luca 12.37; 22.29 „(12:37) Ferice de robii aceia pe care, venind, stăpânul îi va găsi veghind. Adevărat vă spun că se va încinge şi îi va pune să stea la masă şi, apropiindu-se, le va sluji.“ „(22:29) Şi Eu vă rânduiesc o împărăţie, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie,“ şi versetele următoare; Apocalipsa 19.9 „(19:9) Şi ·mi-a spus: „Scrie: Ferice de cei chemaţi la cina nunţii Mielului!“ Şi ·mi-a spus: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!““). În afară de aceasta am văzut deja că pentru Templul lui Ezechiel nu este dată nici o dimensiune pentru înălţime. Templul pare să fie deschis la partea superioară, ca şi cum el ar sta în legătură directă cu cerul.

Privilegiul să stai la masă cu Dumnezeu, aceasta înseamnă să ai părtăşie în Locul Preasfânt ceresc, pentru noi nu este o chestiune de viitor, ci este ceva de care noi avem parte deja acum. Mulţi creştini se dau mulţumiţi, că păcatele lor sunt iertate şi că ei ca oameni pe pământ au parte de favoarea lui Dumnezeu. În privinţa aceasta ei nu merg mai departe de

cunoaşterea şi privilegiul poporului pământesc Israel în legătură cu altarul pentru jertfa arderii de tot. Însă pentru noi acest altar este important. El este în concordanţă cu Masa Domnului, unde noi sărbătorim Cina spre vestirea morţii Domnului. Însă noi avem privilegiul nespus de mare ca de la acest altar să intrăm în Împărăţia cerească (Evrei 10.19-22 „(10:19) Având deci, fraţilor, îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus, (10:20) pe calea cea nouă şi vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, (10:21) şi având un mare preot peste casa lui Dumnezeu, (10:22) să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranţa deplină a credinţei, având inimile curăţite de o conştiinţă rea şi trupul spălat cu apă curată.“), unde noi avem a face cu binecuvântări spirituale cereşti şi privilegii în legătură cu Domnul înviat şi glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Slujba noastră este adorarea adusă pe locul ceresc, sublim, acolo unde locuieşte şehina. Când noi ne strângem în Numele Domnului, El împlineşte făgăduinţa Sa şi lasă şehina să locuiască aici pe pământ în mijlocul nostru. Însă mult mai mare este privilegiul că noi intrăm în duhul în Sfânta Sfintelor cerească (compară cu Ezechiel 43.5 „(43:5) Şi Duhul m-a ridicat şi m-a adus în curtea interioară şi, iată, gloria Domnului umplea casa.“), pe locul unde şehina este acasă, acolo unde noi avem voie să fim liberi în prezenţa ei, dar unde putem practica părtăşie cu Dumnezeu în cunoaşterea şi savurarea binecuvântărilor noastre cereşti.

Şi pentru această slujbă în cele din urmă moartea lui Hristos este baza. De aceea în cadrul cortului întâlnirii citim că o dată pe an, în marea zi a ispăşirii, pe coarnele altarului tămâierii trebuia făcută ispăşire cu sângele jertfei pentru păcat (compară cu Exodul 30.10 „(30:10) Şi Aaron să facă ispăşire pe coarnele lui o dată pe an. Să facă ispăşire pe el o dată pe an în generaţiile voastre, cu sângele jertfei pentru păcat, pentru ispăşire; este preasfânt pentru Domnul“.“ ; Leviticul 16.18 „(16:18) Şi să iasă la altarul care este înaintea Domnului şi să facă ispăşire pentru el şi să ia din sângele viţelului şi din sângele ţapului şi să-l pună pe coarnele altarului, de jur-împrejur.“ , dacă şi aici este vorba de altarul pentru jertfa de tămâiere). Toate binecuvântările noastre şi privilegiile se bazează pe lucrarea lui Hristos, şi de aceea noi putem spune, că Masa Domnului, aşa cum noi o cunoaştem şi unde noi vestim moartea Domnului, vorbeşte atât despre masa din Ezechiel 44.16 „(44:16) „Ei să intre în locaşul Meu cel sfânt şi să se apropie de masa Mea ca să-Mi slujească şi să păzească cele de păzit ale Mele.“ cât şi despre masa din Ezechiel 41.22 „(41:22) Altarul era din lemn, înalt de trei coţi, şi lungimea lui de doi coţi; şi coarnele lui şi lungimea lui şi pereţii lui erau din lemn. Şi mi-a zis: „Aceasta este masa care este înaintea Domnului“.“. Prima masă este altarul pentru jertfa arderii de tot, care ne aminteşte că toate păcatele noastre au fost veşnic înlăturate şi că noi am fost făcuţi plăcuţi în Hristos. Masa a doua este altarul din Locul Preasfânt, care ne aminteşte că noi suntem un popor ceresc, al cărui loc este acolo unde locuieşte şehina şi că el este făcut una cu Hristos glorificat în cer şi care

acolo cunoaşte privilegiile lui propriu-zise. Simbolic vedem aceasta în Luca 9.34 „(9:34) Şi, pe când spunea el acestea, a venit un nor şi i-a umbrit; şi s-au temut când ei au intrat în nor.“ pe muntele transfigurării. „A venit un nor (şehina) şi i-a umbrit (aşa cum şehina a făcut aceasta cu cortul întâlnirii); şi s-au temut când ei au intrat în nor.” Primul „i” sunt ucenicii, însă pot fi diferite păreri cu privire la cine sunt acei „ei” din ultima parte a frazei. Noi credem că este vorba – alături de Hristos – de Moise şi de Ilie (model al credincioşilor glorificaţi, cereşti). Însă în orice caz aici vedem ceva cu totul neobişnuit, care niciodată nu a avut loc. Oameni, credincioşi, dar şi creaturi intră în şehina. Aceasta va fi un privilegiu de neimaginat chiar şi pentru preoţii din Împărăţia păcii. Tocmai pentru faptul că toată casa a fost umplută cu şehina, lor le este interzis accesul în ea. Dar este o altă familie, una cerească, care are privilegiul nu numai literalmente direct într-o măsură deplină, ci deja acum la Masa Domnului în duhul să intre în şehina în Locul Preasfânt – în norul, unde în gloria măreaţă se aude glasul Tatălui, în buna plăcere pe care El o rosteşte cu privire la Fiul Său (2 Petru 1.17 „(1:17) Pentru că El a primit de la Dumnezeu Tatăl onoare şi glorie, când un astfel de glas I-a fost adresat prin gloria minunată: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu Îmi găsesc plăcerea“;“) şi unde familia cerească are parte împreună cu El în chip desăvârşit şi până în veşnicie de buna plăcere.

Căpetenia

Una din caracteristicile cele mai remarcabile în Ezechiel 44-48 este menţionarea frecventă a Căpeteniei. Titlul „căpetenie" este folosit în Ezechiel şi pentru Mesia. „Robul meu David trebuie să fie căpetenie în mijlocul vostru" (Ezechiel 34.24) şi „David, robul Meu, va fi căpetenia lor pentru totdeauna" Ezechiel 37.25 „(37:25) Şi vor locui în ţara pe care am dat-o lui Iacov, robul Meu, în care au locuit părinţii voştri; şi vor locui în ea, ei şi fiii lor şi fiii fiilor lor, pentru totdeauna. Şi David, robul Meu, va fi căpetenia lor pentru totdeauna."). În acelaşi timp Mesia este numit „Împărat" (Ezechiel 37.24) şi aceasta nu este aşa în cadrul căpeteniei din Ezechiel 44-48. Însă aceasta nu este totul. Dacă căpetenia este prezentată ca model căpeteniilor de demult (împăraţii lui Israel) (Ezechiel 45.7,8 „(45:7) Şi căpetenia să aibă partea lui de o parte şi de alta a darului ridicat al părţii sfinte, şi a stăpânirii cetăţii, în faţa darului ridicat al părţii sfinte şi în faţa stăpânirii cetăţii, din partea de apus spre apus şi din partea de răsărit spre răsărit; şi în lungime să fie cât una dintre părţile seminţiilor, de la hotarul dinspre apus până la hotarul d (45:8) Să fie ca pământ al lui spre stăpânire în Israel; şi căpeteniile Mele să nu mai asuprească pe poporul Meu, ci să dea ţara casei lui Israel, după seminţiile lor"."), atunci ea însăşi trebuie să fie de rang împărătesc. Cu toate că textul nu spune aceasta, din cauza aceasta nu poate fi altfel, decât că această Căpetenie viitoare este un urmaş din neamul lui David. Aşa cum preoţii din Împărăţia păcii trebuie să fie categoric fii ai lui Ţadoc (Ezechiel

40.46; 43.19; 45.15; 8.11 „(40:46) Şi camera a cărei faţă este spre nord este pentru preoţii care păzesc cele de păzit ale altarului. Aceştia sunt fiii lui Ţadoc, dintre fiii lui Levi, care se apropie de Domnul, ca să-I slujească“.“ „(43:19) Şi să dai preoţilor, leviţilor, care sunt din sămânţa lui Ţadoc, care se apropie de Mine ca să-Mi slujească“, zice Domnul Dumnezeu, „un viţel tânăr din cireadă, ca jertfă pentru păcat.“ „(45:15) Şi din turmă un miel, din două sute, din păşunile bine adăpate ale lui Israel, ca dar de mâncare şi ca ardere-de-tot şi ca jertfe de pace, ca să facă ispăşire pentru ei“, zice Domnul Dumnezeu.“ „(8:11) Şi şaptezeci de bărbaţi dintre bătrânii casei lui Israel stăteau înaintea lor şi în mijlocul lor stătea Iaazania, fiul lui Şafan: fiecare bărbat era cu tămâietoarea lui în mâna lui; şi un nor gros de tămâie se înălţa.“) – confirmaţi de David şi Solomon în funcţia lor (2 Samuel 8.17 „(8:17) şi Ţadoc, fiul lui Ahitub, şi Ahimelec, fiul lui Abiatar, erau preoţi; şi Seraia era scriitor;“; 1 Împăraţi 2.35 „(2:35) Şi împăratul l-a pus pe Benaia, fiul lui Iehoiada, în locul lui, peste oştire; şi împăratul l-a pus pe preotul Ţadoc în locul lui Abiatar.“; 1 Cronici 16.39; 24.3-5; 29.22 „(16:39) şi pe Ţadoc, preotul, şi pe fraţii săi, preoţii, înaintea cortului Domnului, pe înălţimea care era la Gabaon,“ „(24:3) Şi David i-a împărţit: pe Ţadoc, dintre fiii lui Eleazar, şi pe Ahimelec, dintre fiii lui Itamar, după rânduiala lor în slujba lor. (24:4) Şi s-au găsit mai mulţi capi între fiii lui Eleazar decât între fiii lui Itamar, şi au fost împărţiţi aşa: dintre fiii lui Eleazar, şaisprezece capi ai caselor părinteşti, şi dintre fiii lui Itamar, opt, după casele lor părinteşti. (24:5) Au fost împărţiţi prin sorţi, unul cu altul, pentru că mai-marii locaşului sfânt şi mai-marii casei lui Dumnezeu erau dintre fiii lui Eleazar şi dintre fiii lui Itamar.“ „(29:22) Şi au mâncat şi au băut înaintea Domnului în ziua aceea cu mare bucurie. Şi au făcut împărat a doua oară pe Solomon, fiul lui David, şi l-au uns înaintea Domnului, ca să fie conducător, şi pe Ţadoc, să fie preot.“ şi versetele următoare), căpetenia nu poate fi nimeni

altcineva decât un fiu al lui David. El este împlinirea despre care vorbeşte Ieremia 30.21 „(30:21) Şi căpetenia lui va fi din el şi conducătorul lui va ieşi din mijlocul lui; şi-l voi apropia, şi el se va apropia de Mine. Pentru că cine este cel care îşi predă inima ca să se apropie de Mine?“ zice Domnul.“, unde în contextul restabilirii viitoare a lui Israel citim: „Căpetenia lui va fi din el şi conducătorul lui va ieşi din mijlocul lui; şi-l voi apropia şi el se va apropia de Mine.”

Pentru acelaşi timp trebuie să fie de asemenea clar că prin conducător nu poate fi înţeles Mesia Fiul cel mare al lui David. În primul rând căpetenia trebuie să aducă pentru sine şi pentru tot poporul ţării un viţel ca jertfă pentru păcat (Ezechiel 45.21,22 „(45:21) În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, să fie pentru voi Paştele, o sărbătoare de şapte zile; să se mănânce azime. (45:22) Şi în ziua aceea, căpetenia să aducă pentru sine şi pentru tot poporul ţării un viţel ca jertfă pentru păcat.“). Desigur este de neimaginat că Domnul Isus ar trebui să aducă pentru Sine Însuşi jertfă pentru păcat. În al doilea rând se vorbeşte despre fiii căpeteniei (Ezechiel 46.16 „(46:16) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „Dacă va da căpetenia un dar unuia dintre fiii săi, să fie ca moştenirea cuiva pentru fiii săi, să fie stăpânirea lor prin moştenire.“). Şi nici aceasta nu se potriveşte pentru Domnul Isus. În afară de aceasta aceşti fii dovedesc că, căpetenia este una pământească şi muritoare. Aceasta rezultă şi din faptul că el domneşte peste propriile lui domenii princiare (Ezechiel 45.7 „(45:7) Şi căpetenia să aibă partea lui de o parte şi de alta a darului ridicat al părţii

sfinte, şi a stăpânirii cetăţii, în faţa darului ridicat al părţii sfinte şi în faţa stăpânirii cetăţii, din partea de apus spre apus şi din partea de răsărit spre răsărit; şi în lungime să fie cât una dintre părţile seminţiilor, de la hotarul dinspre apus până la hotarul d“ şi versetele următoare; Ezechiel 48.21 „(48:21) Şi restul să fie pentru căpetenie, de o parte şi de alta a darului ridicat al părţii sfinte şi a stăpânirii cetăţii, în faţa celor douăzeci şi cinci de mii ale darului ridicat, spre hotarul de răsărit şi, spre apus, în faţa celor douăzeci şi cinci de mii, spre hotarul de apus, în dreptul părţilor seminţiilor: să fie pentru căpetenie. Şi darul ridicat al părţii“) şi că el are propria gardă - cel puţin aşa interpretează unii capitolul 48.18 – şi că el primeşte tot felul de prescripţii (Ezechiel 45.9-12; 46.16-18 „(45:9) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „Destul, căpetenii ale lui Israel! Depărtaţi violenţa şi jaful şi faceţi judecată şi dreptate; încetaţi să mai alungaţi din stăpânirea lui pe poporul Meu“, zice Domnul Dumnezeu. (45:10) „Să aveţi balanţe drepte şi o efă dreaptă şi un bat drept. (45:11) Efa şi batul să fie de aceeaşi măsură, încât batul să cuprindă a zecea parte dintr-un omer, şi efa a zecea parte dintr-un omer; măsura lor să fie după omer. (45:12) Şi siclul să fie douăzeci de ghere; douăzeci de sicli, plus douăzeci şi cinci de sicli, plus cincisprezece sicli să fie mina voastră.“ „(46:16) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „Dacă va da căpetenia un dar unuia dintre fiii săi, să fie ca moştenirea cuiva pentru fiii săi, să fie stăpânirea lor prin moştenire. (46:17) Dar dacă va da un dar din moştenirea sa unuia dintre slujitorii săi, să fie al lui până în anul eliberării; şi să se întoarcă la căpetenie. Moştenirea lui să rămână numai fiilor săi, pentru ei. (46:18) Şi căpetenia să nu ia din moştenirea poporului ca să-i alunge prin asuprire din stăpânirea lor; să dea moştenire fiilor săi din propria lui stăpânire, ca poporul Meu să nu se risipească, fiecare din stăpânirea lui“.“) şi că el face servicii de jertfă în Templu (vezi în continuare). Apoi mai este ceva, din care devine clar că el nu poate fi Mesia. Despre Mesia citim că El trebuie să fie Preot pe

scaunul Său de domnie (Zaharia 6.13 „(6:13) Da, El va construi templul Domnului şi El va purta gloria şi va şedea şi va împărăţi pe tronul Său; şi va fi preot pe tronul Său; şi sfatul de pace va fi între ei doi.“), da, că El este preot după rânduiala lui Melhisedec (Psalmul 110.4 „(110:4) Domnul a jurat şi nu-l va părea rău: „Tu eşti preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec“.“; Evrei 5.6,10; 6.20 „(5:6) După cum spune şi în alt loc: „Tu eşti preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec“.“ „(5:10) numit de Dumnezeu „Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec“,“ „(6:20) unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate mare preot după rânduiala lui Melhisedec.“). Dar căpetenia categoric nu este preot. Chiar dacă el aduce jertfe în ziua de sabat sau la lună nouă, el poate numai să intre până la pridvorul porţii din afară şi să stea lângă uşorul porţii. Dar el nu poate merge mai departe de prag. El stă, ca să zicem aşa, la marginea interioară a curţii din afară, dar aceasta este totodată graniţa. Jertfele lui sunt preluate de preoţi, care le pregătesc în continuare în curtea dinlăuntru (Ezechiel 46.2 „(46:2) Şi căpetenia să intre pe calea pridvorului porţii din afară şi să stea lângă uşorul porţii. Şi preoţii să aducă arderea-de-tot a sa şi jertfele sale de pace, şi el să se închine pe pragul porţii şi să iasă; dar poarta să nu se închidă până seara.“; compară şi cu versetul 12).

Căpetenia aminteşte clar de împăraţii lui Iuda, care uneori jertfeau în locul poporului întreg şi prin aceasta ei înşişi făceau o oarecare slujbă la altar (compară cu 1 Împăraţi 8.22; 62-64). Această slujbă a devenit după aceea adevărata slujbă

preoţească. În acelaşi timp alături de împărat stă totdeauna un mare preot, şi în mod ciudat el lipseşte în Ezechiel capitolele 40-48. În Ezechiel 45.18-20 „(45:18) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „În luna întâi, la întâi ale lunii, să iei un viţel tânăr din cireadă, fără cusur, şi să cureţi locaşul sfânt. (45:19) Şi preotul să ia din sângele jertfei pentru păcat şi să pună pe uşorii casei şi pe cele patru colţuri ale pervazului altarului şi pe uşorii porţii curţii interioare. (45:20) Aşa să faci şi în a şaptea zi a lunii pentru oricine s-a rătăcit sau pentru cel neîncercat şi să faceţi ispăşire pentru casă.“ auzim numai despre preot, care face serviciul de jertfă (după căpetenie?). Aici poate fi vorba de marele preot, dar poate fi vorba şi de slujba marelui preot, fără să fie vorba de un mare preot. Aceasta scoate mai mult în evidenţă chemarea deosebită a căpeteniei de a se comporta ca un conducător şi reprezentat al întregului popor în slujba de închinare. În mod deosebit la Paști, când căpetenia aduce jertfa pentru păcat pentru sine şi pentru popor (Ezechiel 45.21 „(45:21) În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, să fie pentru voi Paştele, o sărbătoare de şapte zile; să se mănânce azime.“), slujba lui aminteşte în mod deosebit de slujba marelui preot de odinioară (Leviticul 16). Căpetenia categoric nu este un mare preot, dar pe de altă parte marele preot lipseşte şi slujba căpeteniei aminteşte uneori foarte mult de slujba marelui preot de odinioară.

Conducătorul slujbei de închinare

Desigur căpetenia are şi misiuni împărăteşti, dar singura indicaţie practică pentru acestea este cea din Ezechiel 45.9 „(45:9) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „Destul, căpetenii ale lui Israel! Depărtaţi violenţa şi jaful şi faceţi judecată şi dreptate; încetaţi să mai alungaţi din stăpânirea lui pe poporul Meu“, zice Domnul Dumnezeu.“, care spune cam în felul următor: „Căpetenia să nu facă aşa cum au făcut căpeteniile de odinioară ale lui Israel. Să nu practice violenţa şi opresiunea şi coruperea şi să practice judecata şi dreptatea.” În rest toate misiunile, pe care profetul le enumeră pentru căpetenie, corespund domeniului slujbei închinării. Pentru aceasta căpetenia primeşte şi o jertfă specială, darul ridicat (Ezechiel 45.13-16 „(45:13) Acesta este darul ridicat pe care-l veţi aduce: a şasea parte din efă dintr-un omer de grâu; şi să daţi a şasea parte din efă dintr-un omer de orz. (45:14) Şi partea hotărâtă de untdelemn, după batul de untdelemn, a zecea parte din bat dintr-un cor care este un omer de zece baţi; pentru că zece baţi sunt un omer. (45:15) Şi din turmă un miel, din două sute, din păşunile bine adăpate ale lui Israel, ca dar de mâncare şi ca ardere-de-tot şi ca jertfe de pace, ca să facă ispăşire pentru ei“, zice Domnul Dumnezeu. (45:16) „Tot poporul ţării să fie obligat la acest dar ridicat pentru căpetenia din Israel.“), nu pentru întreţinerea lui proprie, ci ca material, ca să poată aduce jertfele de sărbătoare prescrise.

Ce înseamnă deci această căpetenie pentru noi ca model? Am

văzut că Templul este locul unde are loc serviciul de închinare pentru poporul lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 3.21 „(3:21) a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generaţiile veacului veacurilor! Amin.)“; 1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“; Evrei 3.1-6; 10.19-21; 13.15), şi că strângerile laolaltă ale Bisericii – deci slujba jertfelor şi slujba de închinare – sunt în Templu. Deci dacă căpetenia este conducătorul şi reprezentantul poporului în slujba de închinare, atunci cu siguranţă putem vedea în el o referire la Hristos. Pe de o parte Mesia din Ezechiel arată tipologic spre Domnul, aşa cum Îl cunoaştem noi, la dreapta lui Dumnezeu în cer. Pe de altă parte căpetenia este o imagine despre Duhul lui Hristos, care preia conducerea în credincioşi în slujba de închinare. Spre comparare ne putem gândi la Iosua, care de asemenea este o imagine a Duhului lui Hristos în credincioşi. Însă atunci ca Acela care îi introduce în binecuvântările ţării făgăduite. O paralelă mult mai clară găsim în David şi Solomon, care în persoană sunt atât modele ale lui Mesia, dar în stilul de viaţă practică al lor şi ca reprezentanţă ai poporului lui Dumnezeu sunt primordial modele ale Duhului lui Hristos în credincioşi. Important este şi comparaţia cu Evrei 8.2 „(8:2) slujitor al locurilor sfinte şi al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, şi nu omul.“ , unde Hristos este numit Slujitor al Locului Preasfânt şi al adevăratului

cort. Desigur El este aceasta ca Mare Preot (versetul 1), ceea ce căpetenia categoric nu este, dar pe noi ne interesează aspectul, că toţi credincioşii sunt numiţi în realitate slujitori ai Locului Preasfânt, dar în epistola către Evrei numai Hristos singur este numit aşa, deoarece El este Conducătorul şi Reprezentantul poporului lui Dumnezeu şi toţi credincioşii sunt văzuţi exclusiv în El. De aceea credincioşii în epistola către Evrei nu sunt numiţi preoţi, dar ei sunt văzuţi în Marele Preot peste casa preoţească a lui Dumnezeu (Evrei 10.22 „(10:22) să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranţa deplină a credinţei, având inimile curăţite de o conştiinţă rea şi trupul spălat cu apă curată.“). Rezumând vedem cum Hristos este prezentat în mulţimea imaginilor în Templul lui Ezechiel şi prin aceasta şi în slujba noastră de închinare:

- Şehina este o imagine despre Hristos în gloria Sa divină, care Se apropie de noi la slujba de închinare (adorare), şi de care noi ne apropiem în Locul Preasfânt.

- Mesia, care vine direct la Templul Său (Maleahi 3.1 „(3:1) „Iată, trimit pe solul Meu şi el va pregăti calea înaintea Mea. Şi Domnul pe care-L căutaţi va veni deodată la templul Său; şi Îngerul legământului în Care găsiţi plăcere: iată, vine“, zice Domnul oştirilor.“) este Hristos Însuşi în Persoană. Însă atunci accentul se va pune mai

mult pe El ca Omul înviat şi glorificat, pe Fiul lui David, Împăratul poporului Său. Hristos, care este prezent personal în mijlocul Bisericii Sale, este acolo în gloria deplină a Persoanei Sale, atât în ceea ce priveşte dumnezeirea Lui cât şi natura Sa umană (compară cu Hagai 2.8-10 „(2:8) „Al Meu este argintul şi al Meu este aurul“, zice Domnul oştirilor. (2:9) „Gloria de la urmă a casei acesteia va fi mai mare decât cea dintâi“, zice Domnul oştirilor; „şi în locul acesta voi da pace“, zice Domnul oştirilor. (2:10) În ziua a douăzeci şi patra a lunii a noua, în anul al doilea al lui Darius, cuvântul Domnului a fost prin profetul Hagai,“).

- Căpetenia este o imagine a Duhului lui Hristos, care preia conducerea în noi în Biserică (Efeseni 3.21 „(3:21) a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generaţiile veacului veacurilor! Amin.)“) în slujba de închinare ca Reprezentant al Bisericii Sale. El este Cel care în mijlocul ei intonează cântarea de laudă, ca şi cum El ar fi singurul care cântă. Cântatul nostru este inclus în El (Evrei 2.12 „(2:12) spunând: „Voi vesti Numele Tău fraţilor Mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării“.“). Şi prin El noi aducem lui Dumnezeu jertfele noastre de tăiere (Evrei 13.15 „(13:15) Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“; 1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“).

- Omul din aramă, care conduce pe Ezechiel în Templul nou (Ezechiel 40.3 „(40:3) Şi m-a dus acolo; şi, iată, acolo era un om a cărui înfăţişare era ca înfăţişarea aramei. Şi în mâna lui era o sfoară de in şi o trestie de măsurat; şi el stătea la poartă.“) ne arată o imagine despre Duhul lui Hristos, care ne învaţă prin Cuvântul Său cu privire la felul cum Locul Preasfânt ceresc şi slujba noastră de închinare stau în legătură cu acesta şi ne ajută în această slujbă (compară cu Ezechiel 43.6 „(43:6) Şi am auzit pe unul vorbindu-mi din casă, şi un om stătea lângă mine.“, vezi şi legătura dintre acest om, care conduce pe profet, şi Duhul din versetul 5).

Timpurile de sărbătoare

Se merită osteneala să cercetăm ce scrie Ezechiel despre slujba de închinare în Împărăţia păcii mesianică şi să încercăm să transpunem aceasta la slujba noastră de închinare. Să privim mai întâi sărbătorile lui Israel. În cartea Leviticul 23 găsim şapte sărbători: Paştele, sărbătoarea azimelor, sărbătoarea celor dintâi roade, sărbătoarea săptămânilor, sărbătoarea trâmbiţelor, marea zi a ispăşirii şi sărbătoarea corturilor. Însă în Ezechiel 45 sărbătoarea celor dintâi roade şi

sărbătoarea săptămânilor (care tipologic este sărbătoare creştină), au dispărut complet. Urmează:

- un fel nou al marii zile a ispăşirii şi prima zi a celei dintâi luni, nu pentru popor, ci exclusiv pentru curăţirea Locaşului sfânt prin preoţi (Ezechiel 45.18 „(45:18) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „În luna întâi, la întâi ale lunii, să iei un viţel tânăr din cireadă, fără cusur, şi să cureţi locaşul sfânt.“ şi verstele următoare; Leviticul 16.8 „(16:8) Şi Aaron să arunce sorţi pentru cei doi ţapi: un sorţ pentru Domnul şi celălalt sorţ pentru Azazel.“);
- o aducere aminte în a şaptea zi a lunii (Ezechiel 45.20 „(45:20) Aşa să faci şi în a şaptea zi a lunii pentru oricine s-a rătăcit sau pentru cel neîncercat şi să faceţi ispăşire pentru casă.“); dar s-ar putea ca Septuaginta să exprime aici şi: luna a şaptea, prima din luni (vezi punctul e);
- Paştele în ziua a paisprezecea a primei luni (Ezechiel 45.21 „(45:21) În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, să fie pentru voi Paştele, o sărbătoare de şapte zile; să se mănânce azime.“ şi versetele următoare). Mielul pascal nu este numit, este însă numită jertfa pentru păcat, pe care căpetenia o aduce pentru sine şi pentru popor.
- Sărbătoarea azimelor din ziua a cincisprezecea şi până în ziua a douăzeci şi una a primei luni. Sărbătorită în fiecare zi cu jertfe mari de ardere de tot şi de pace, aduse prin

căpetenie (Ezechiel 45.23 „(45:23) Şi în cele şapte zile ale sărbătorii să aducă o ardere-de-tot pentru Domnul: şapte viţei şi şapte berbeci fără cusur, în fiecare zi, în cele şapte zile, şi un ţap ca jertfă pentru păcat în fiecare zi.“ şi următoarele).

- A doua zi mare a împăcării la începutul celei de-a doua jumătăţi a anului (dacă interpretarea Septuagintei în versetul 20 este corectă; vezi punctul b). Aceasta este ziua în care odinioară au răsunat trâmbiţele (Leviticul 23.24 „(23:24) „Vorbeşte fiilor lui Israel, zicând: «În luna a şaptea, la întâi ale lunii, să fie o odihnă pentru voi, o amintire cu sunet de trâmbiţă, o adunare sfântă.“).
- Sărbătoarea corturilor din a cincisprezecea zi a lunii a şaptea şi până în ziua a douăzeci şi una a lunii. Fiecare zi a fost serbată cu jertfe de ardere de tot şi jertfe de pace prin căpetenie (Ezechiel 45.25 „(45:25) În luna a şaptea, în ziua a cincisprezecea a lunii, la sărbătoare, să facă la fel şapte zile, pentru jertfa pentru păcat, pentru arderea-de-tot, pentru darul de mâncare şi pentru untdelemn“.“). Această sărbătoare este numită simplu „sărbătoare”, exact aşa ca de exemplu în 2 Cronici 5.3; 7.8 „(5:3) Şi toţi bărbaţii lui Israel s-au adunat la împărat, la sărbătoarea care este în luna a şaptea.“ „(7:8) În timpul acela, Solomon a ţinut sărbătoarea şapte zile, şi tot Israelul împreună cu el, o adunare foarte mare, de la intrarea Hamatului până la pârâul Egiptului.“ şi versetele următoare.

De aceasta trebuie să se ţină seama pentru simetria lunii întâi şi a lunii a şaptea. O zi a împăcării la început, o sărbătoare din

ziua a cincisprezecea şi până în ziua a douăzeci şi una.

Căpetenia stă în centru şi în timpul zilelor de sărbătoare ca conducător şi reprezentant al poporului, şi aceasta în adevăratul sens al cuvântului. Căpetenia trebuie, când ei (închinătorii) intră, să meargă în mijlocul lor, şi când ei ies, atunci el trebuie să iasă împreună cu ei (Ezechiel 46.10 „(46:10) Şi căpetenia să intre în mijlocul lor când vor intra ei; şi, când vor ieşi ei, să iasă împreună.“). Mult mai concret se vede aceasta în ziua de sabat şi în ziua de lună nouă (prima zi din fiecare lună). În aceste zile se deschide poarta lăuntrică, care oferă privelişte spre altarul arderii de tot şi spre sala Templului. Şi prin această poartă sunt aduse în curtea dinăuntru animalele de jertfă, care apoi sunt pregătite prin preoţi ca jertfe de ardere şi jertfe de pace (Ezechiel 46.1 „(46:1) Aşa zice Domnul Dumnezeu: „Poarta curţii interioare care priveşte spre răsărit să fie închisă în cele şase zile lucrătoare; dar în ziua sabatului să fie deschisă, şi în ziua de lună nouă să fie deschisă.“ şi versetele următoare, compară şi versetul 12 referitor la jertfele de bunăvoie din timpul săptămânii). Dar ceea ce ne interesează pe noi acum este: în zilele acestea vine mai întâi căpetenia ca să se închine pe pragul porţii şi să adore pe Domnul, şi după aceea vine poporul, ca să se închine Domnului direct înaintea acestei porţi (compară cu Ezechiel 46.2 „(46:2) Şi căpetenia să intre pe calea pridvorului porţii din afară şi să stea lângă uşorul porţii. Şi preoţii să

aducă arderea-de-tot a sa şi jertfele sale de pace, şi el să se închine pe pragul porţii şi să iasă; dar poarta să nu se închidă până seara.“ şi versetele următoare). Căpetenia se închină realmente înainte să se închine poporul. Totodată el este diferit de popor şi mai presus de popor. Aceasta rezultă din mâncarea lui din jertfa de pace în curtea dinainte a porţii orientată spre răsărit. Prin această poartă a intrat şehina la început în Templu (Ezechiel 43.4 „(43:4) Şi gloria Domnului a intrat în casă pe calea porţii a cărei faţă era spre răsărit.“), şi de aceea poarta trebuie să fie tot timpul închisă în partea din afară. Numai căpetenia putea să intre din partea interioară a curţii din faţă şi aceasta singur, ca să mănânce jertfa de pace (Ezechiel 44.1-3 „(44:1) Şi m-a adus înapoi spre poarta din afară a locaşului sfânt, care priveşte spre răsărit; şi ea era închisă. (44:2) Şi Domnul mi-a zis: „Poarta aceasta să fie închisă; să nu se deschidă şi nimeni să nu intre pe ea; pentru că Domnul Dumnezeul lui Israel a intrat pe ea; şi să rămână închisă. (44:3) Cât despre căpetenie, el, căpetenia, să stea jos, în ea, ca să mănânce pâine înaintea Domnului; el să intre pe calea pridvorului porţii şi să iasă tot pe calea lui“.“). Aceasta este foarte ciudat, deoarece în mod normal jertfa de pace este o masă specifică a părtăşiei, care poate fi mâncată împreună cu alţii. Dar nu arată aceste prescripţii că de fapt la savurarea jertfelor este un element, pe care numai Duhul lui Hristos poate să-l evalueze pe deplin şi acesta stă în legătură cu şehina, cu gloria deplină a lui Dumnezeu? Duhul ne călăuzeşte în închinarea adusă de noi şi ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp înţelegerea Lui şi savurarea a

ceea ce El lucrează în noi sunt mult mai presus de înţelegerea şi savurarea noastră.

O întrunire sfântă

Leviticul 23 ne arată că la fiecare sărbătoare caracteristica principală este, că în zilele respective trebuia să aibă loc o întrunire sfântă. Aceasta spune ceva şi despre caracterul adorării aduse de noi (vezi şi Deuteronomul 16.16 „(16:16) De trei ori pe an, toată partea bărbătească a ta să se înfăţişeze înaintea Domnului Dumnezeului tău în locul pe care-l va alege: la sărbătoarea Azimelor şi la sărbătoarea Săptămânilor şi la sărbătoarea Corturilor; şi ei să nu se înfăţişeze înaintea Domnului cu mâna goală:“ şi versetele următoare). În strângerile noastre laolaltă sfinte trebuie să se exprime ceva din toate aceste sărbători:

- Locul de plecare este permanent un Locaş sfânt curăţit; aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu poate cânta: „Cu conştiinţa curată şi eliberată putem sta la Masa Ta” (compară şi cu Ezechiel 44.25-27 „(44:25) Şi să nu intre la nici un om mort, ca să se întineze; numai pentru tată sau pentru mamă sau pentru fiu sau pentru fiică, pentru frate sau pentru soră care n-a avut soţ, se pot întina. (44:26) Şi, după ce se va curăţi, să-i numere şapte zile. (44:27) Şi, în ziua când va intra în locaşul sfânt, în curtea interioară, ca să slujească în locaşul sfânt, să-şi aducă jertfa sa pentru păcat“, zice Domnul Dumnezeu.“).

- În centru la slujba de închinare stă Masa Domnului, care redă nu numai o paralelă cu jertfa de pace, ci şi cu Paştele, ca amintire de mântuirea noastră prin moartea Mielului pascal. Nu degeaba sunt pâinea pascală şi paharul pascal, pe care Domnul le-a folosit la instaurarea Cinei.

- Slujba închinării stă la rândul ei central în toată viaţa creştinului credincios. Pentru aceasta este valabil: Şi Paştele nostru Hristos, a fost jertfit. De aceea să ţinem sărbătoarea cu azimele curăţiei şi adevărului (1 Corinteni 5.7,8 „(5:7) Îndepărtaţi aluatul vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, după cum voi sunteţi fără aluat. Pentru că şi paştele nostru, Hristos, a fost jertfit; (5:8) de aceea să ţinem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate şi de viclenie, ci cu azimele curăţiei şi ale adevărului.“).

- Sărbătoarea corturilor este sărbătoarea strângerii la sfârşitul anului (Exodul 23.16; 34.22 „(23:16) şi sărbătoarea Secerişului, cele dintâi roade ale recoltelor tale, pe care le-ai semănat pe câmp; şi sărbătoarea Culesului, la sfârşitul anului, când culegi recoltele tale de pe câmp.“ „(34:22) Şi să ţii sărbătoarea Săptămânilor, a celor dintâi roade din secerişul de grâu, şi sărbătoarea Culesului, la sfârşitul anului.“), sărbătoarea Împărăţiei păcii (Zaharia 14.16 „(14:16) Şi va fi aşa: toţi câţi vor rămâne din toate naţiunile care au venit împotriva Ierusalimului se vor sui din an în an, ca să se închine Împăratului, Domnului oştirilor, şi să ţină sărbătoarea Corturilor.“), sărbătoarea despre „plinătatea

timpurilor" (Efeseni 1.10). Dar toate, care vor deveni atunci vizibile, au fost revelate deja pentru credincios, peste care a venit sfârşitul timpurilor (1 Corinteni 10.11 „(10:11) Şi toate acestea li se întâmplau ca pilde şi au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârşiturile veacurilor.“). Partea cerească, pe care sfinţii glorificaţi trebuie s-o savureze în curând în Împărăţia păcii, este în ceea ce priveşte caracterul ei deja acum partea lor şi este exprimată în strângerile lor laolaltă sfinte. Curând începe plinătatea timpurilor, dar noi cunoaştem deja acum taina voii lui Dumnezeu şi „planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale" şi „bogăţia gloriei moştenirii Lui în sfinţi" (Efeseni 1.9,11,18).

„Duhul făgăduinţei", care este „arvuna moştenirii noastre", lucrează deja acum în mijlocul credincioşilor tot ce este „spre lauda slavei Sale" (Efeseni 1.13,14). Acesta este Duhul lui Hristos, care ne este prezentat în căpetenia, marele Conducător al slujbei de închinare a unui popor născut din nou în Împărăţia mesianică.

Însă mult mai minunată şi mai sublimă este slujba adorării, pe care noi avem dreptul s-o cunoaştem deja acum; Căpetenia, care călăuzeşte slujba noastră de adorare, este mult mai

minunată; mult mai minunat este Locul preasfânt, în care noi avem intrare liberă – o intrare liberă pe care căpetenia însăşi şi fiii lui Ţadoc înşişi au avut voie s-o savureze în Locul preasfânt pământesc, şi mult mai minunate sunt sărbătorile pe care noi avem voie să le serbăm la slujba noastră de închinare. Facă Domnul, ca acestea să fie şi o realitate practică.

Tradus de la: Der Tempel Hesekiels

Tradus din *Bode des heils in Christus*, Ediţia 134, 1991

Traducere: Ion Simionescu